

بحران و امنیت نقد

مازیار مهیمنی*

چکیده

در روایت فیلیپ داروس از تاریخ نقد ادبی در اروپای پس از جنگ، سه دوره اصلی از هم متمایز می‌شوند: نخست دوره‌ای صورت‌گرا و ساختارگرا، با محوریت رویکردهای زبانی و زبان‌شناختی، که داروس آن را واکنشی منفی به فجایع جنگ و نمودگار میل به از یاد بردن تاریخ می‌داند. دوم دوره بازگشت تاریخ به مطالعات ادبی و قرار گرفتن عنصر زمان در مرکز نقد، کمابیش همزمان با ظهور نوعی «ادبیات گواهی» (littérature de témoignage) که به روایت مستقیم یا غیرمستقیم «فاجعه» می‌پردازد. سوم دوران نوگستگی رویکردهای «انسان‌شناختی» و تمرکز نقد بر نوعی «بحران ضمیر تاریخی» که تظاهر ملموس آن در گرایش نویسندگان به بازنمود روزمره‌ترین ابعاد زندگی‌های خرد، این‌جا و اکنون، قابل مشاهده است. در شرایطی که به نظر می‌رسد هریک از این دوره‌ها در اروپا از تحولاتی قانون‌مند پیروی کرده باشند؛ در حالی که نقد معاصر اروپایی می‌کوشد این قانون‌مندی را تبیین کند و از بحران‌های بشر در برهه‌های مختلف پرده بردارد، نقد ایرانی گویی امروز همچنان آسایش خود را در پژوهش‌های زبان‌گرا و متن‌گرا می‌جوید. در فراسوی بحث‌های مربوط به هم‌گرایی، واگرایی، روزآمدی یا زمان‌پریشی رویکردهای انسان‌گرا و زبان‌گرا، گفتار حاضر به فرآیندی می‌اندیشد که در طی آن هریک از این رویکردها به فضایی «امن» برای حذر از رویارویی بی‌واسطه با انسان و زبان بدل می‌گردد. این امنیت نه تنها اصالت نقد، بل هستی او را، که در گرو شرایط «بحرانی» اوست، تهدید می‌کند.

کلیدواژه‌ها: تاریخ نقد، انسان‌گرایی، زبان‌گرایی، متن‌گرایی، نقد امن، نقد بحرانی، فیلیپ داروس.

* استادیار گروه زبان و ادبیات فرانسه دانشگاه بوعلی‌سینا m.mohaymeni@basu.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۵/۱۳، تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۷/۲

۱. مقدمه

در چارچوب سیاست‌های بین‌المللی «شورای بررسی متون» پژوهش‌گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، گروه زبان‌های خارجی این شورا در چهارم آبان ۱۳۹۶ میزبان پروفسور فیلیپ داروس، استاد ادبیات تطبیقی دانشگاه سوربن جدید (پاریس ۳) و مدیر مرکز مطالعات و پژوهش‌های تطبیقی (Centre d'Études et de Recherches Comparatistes) کشور فرانسه بود. سخنرانی پروفسور داروس، که در قالب سمینار «نقد، امروز» ارائه گردید، تحولات ادبی هفتاد سال اخیر و گرایش‌های اصلی مطالعات ادبی در دنیای معاصر را از دیدگاهی «انسان‌شناختی» بررسی می‌کرد. این سخنرانی از دو جهت برای ما اهمیت داشت: نخست آن‌که تصویری ملموس از آخرین وضعیت پژوهش‌های ادبی در خارج از مرزهای ایران را پیش‌نگاه ما طرح می‌زد. دوم این‌که به ما مجال می‌داد، با تکیه بر این تصویر، به تحلیلی کلی از شرایط این پژوهش‌ها در فضای ادبی خویش دست یابیم. گفتار حاضر به بررسی همین دو بُعد ملی و بین‌المللی می‌پردازد: نخست دیدگاه‌های فیلیپ داروس در خصوص کارکردهای نقد در اروپای پس از جنگ دوم را در چند بند خلاصه می‌کند، سپس نگاهی می‌اندازد به مسائل نقد ایرانی و موقعیت آن در مقایسه با جهت‌گیری‌های مطالعات ادبی در دنیای اکنون^۱.

۲. سمینار «نقد، امروز»

سخنان فیلیپ داروس در سمینار «نقد، امروز» به دو بخش تقسیم می‌شدند. بخش اصلی، چنان‌که گفته شد، روایت او بود از تحولات نقد، از روزگار پس از جنگ تا عصر ما. بخش دوم شامل دیدگاه‌هایی کلی در خصوص کارکرد مطالعات ادبی بود. ارزش این نکات کلی نه تنها از تحلیل تاریخی داروس کم‌تر نبود، بل همین نکات بودند که معنای خوانش تاریخی او را روشن می‌ساختند و همزمان به بررسی جایگاه نقد ایرانی در فضای جهانی نقد کمک می‌کردند. به این ترتیب، تقسیم‌گفته‌های داروس به دو بخش اصلی و ثانوی فقط معنایی کمی (quantitatif) دارد و به حجم هریک از این دو بخش مربوط می‌شود.

۲-۱. حجم اصلی: تاریخ نقد ادبی پس از جنگ دوم

فیلیپ داروس در نقد اروپایی هفت دهه اخیر سه دوره را تشخیص می‌دهد: ۱- دوره سرکوب تاریخ و گرایش نقد ادبی به بررسی‌های ساختاری، زبان‌شناختی، صورت‌محور و ادبیات‌محور؛ ۲- دوره سرکوب سرکوب و گرایش مطالعات ادبی به

تحلیل‌های زمان‌محور و تاریخی؛ ۳- دوره بحران وجدان تاریخی و تمرکز نقد بر بازنمودهای زمان حال و زندگی‌های روزمره در ادبیات. جدا از ویژگی‌هایی که داروس برای هر یک از این دوره‌ها بر می‌شمارد، خود این دوره‌بندی گویی دو کارکرد دارد: اول گواهی‌ضمنی بر قانون‌مندی و فهم‌پذیری (intelligibilité) تحولات تاریخی و ادبی در دهه‌هایی که شاید در نگاه نخست بی‌قانون و هاویه‌گون جلوه کنند؛ دوم گواهی‌ضمنی بر پویایی این تاریخ. این پویایی خوانش تاریخی / انسان‌شناختی داروس را در برابر فرضیه‌های «مرگ تاریخ» و ظهور «واپسین انسان» (← Fukuyama, 1992) قرار می‌دهد: فرضیه‌هایی محدود به جغرافیای سیاسی-اجتماعی غرب که می‌کوشند استقرار شریطی ثابت، راکد و همگن را به ما بیاوراند.

۲-۱-۱. دوره نخست: مدرنیته، سرکوب تاریخ و افول مطالعات انسان‌شناختی

طبیعی به نظر می‌رسد که برای طبقه‌بندی مختصات این دوره (و دوره‌های بعد) ناچار باشیم قدری از روند تشریح شفاهی آن‌ها توسط فیلیپ داروس فاصله بگیریم، بخش‌های مرتبط با یکدیگر را به هم نزدیک سازیم و البته بسیاری از بخش‌های مکرر یا قابل اجتناب را حذف کنیم. جدا از این تصرف، تلاش بر این است که در بازنویسی روایت داروس از تحولات نقد در دهه‌های اخیر جانب امانت و عینیت تا حد امکان رعایت شود و معنای کلی خوانش او مخدوش نگردد. باری شاخص‌های این نخستین دوره را شاید بتوان به صورت زیر مرتب کرد.

۲-۱-۱-۱. شیفتگی نسبت به کلام ادبی

در دنیای آنگلو ساکسون، مدرنیته ادبی در فرانسه پس از جنگ دوم را با نامی چون *The Linguistic Term of Literature* (دوره زبانی / زبان‌شناختی ادبیات) می‌شناسند^۱. این دوره (از آغاز دهه ۱۹۵۰ تا پایان دهه ۱۹۷۰) در واقع وارث انقلابی زیباشناختی بود که ادبیات را استوار بر کلامی خودنگر، خودمرجع و خودبازتاب (réflexif) می‌دانست که با کلام ارتباطی تفاوت جوهری داشت. بر این اساس، در طول سه دهه، هدف نقد برجسته ساختن «ادبیت» (littéarité) متن ادبی بود، یعنی آشکار کردن همان منش ویژه یا همان «خاصیتی» که میان کلام ادبی و کلام ارتباطی جدایی می‌افکند. نقد می‌بایست نشان دهد که کلام ادبی دارای مشخصه‌هایی ریخت‌شناختی (morphologique)، معنایی (sémantique)، نحوی (syntaxique) و ... است که آن را

از کلام ارتباطی متداول متمایز می‌سازند. حاصل این تمایز نوعی شیفتگی نسبت به «جرم زبانی» (*masse verbale*) بود که به طور خاص در تعریف یاکوبسن از کارکرد ادبیات تجلی می‌کرد: «کارکرد ادبیات عبارت است از تمرکز بر جرم زبانی در حد ذات آن و در خدمت خود آن».

۲-۱-۱-۲. موریس بلانشو و تعلیق پرسش انسان‌شناختی

گرچه یاکوبسن یکی از نمایندگان مهم این ادراک از ادبیات و اندیشه ادبی بوده است، موریس بلانشو را باید سرآمد ادیبانی دانست که اندیشه‌هایشان در نهایت بر گسستی بنیادین میان فضای ادبی و فضای انسان‌شناختی گواهی می‌دهد. از نظر فیلیپ داروس، آنچه در دنیای آنگلو ساکسون *French Theory* خوانده می‌شود و در سال‌های ۱۹۷۰ به اوج شکوفایی می‌رسد زیر تأثیر مستقیم آثار بلانشو است. باری در میان معدود نویسندگان مورد توجه بلانشو برترین مقام را کافکا دارد، زیرا برای کافکا آنچه معنای مرگ و زندگی را تعیین می‌کند ادبیات است. بلانشو عمری شیدای این سخن کافکا بود: «می‌نویسم تا بتوانم بمیرم، می‌میرم تا بتوانم بنویسم». به تعبیر داروس، معنای این گفته چیزی نیست جز واقعیت‌زدایی و جسمیت‌زدایی (*désincarnation*) از فاعل انسانی و به شکل کلی‌تر تعلیق پرسش فاعل شناسا (*sujet*) [به سود رابطه‌ای بی‌واسطه با کلام و ادبیات]. جمله معروف لاکان (*Lacan*) روان‌کاو نیز همین معنا را دارد: «من چه هستم؟ هیچ چیز جز جلوه‌ای کلامی». آنچه از مجموع این گفته‌ها می‌توان دریافت آن است که اندیشه ادبی پس از جنگ پرسش انسان‌شناختی مربوط به حضور بشر در مکان و زمان را از پهنه خود بیرون می‌راند. یعنی از یک سو معضل روابط انسان با دنیای واقعیت و از سوی دیگر روابط او با تاریخ را معلق می‌سازد.

۲-۱-۱-۳. سرکوب تاریخ (*refoulement de l'histoire*)

فیلیپ داروس تمرکز نقد ادبی بر جرم زبانی و نگرش به ادبیات به منزله دنیایی خودبازتاب را پیامد جنگ دوم و ناشی از میل به سرکوب میراث بحرانی آن می‌داند. در این برهه، هویت بشر بدل می‌شود به میراثی بحرانی از گذشته. باری نقد ادبی دوران مدرنیته از پرسش در خصوص این هویت بحرانی تن می‌زند. ساختارگرایی حاصل حذر از همین پرسش است. نه تنها ساختارگرایی ادبی اشخاصی چون ژرار ژنت، بل نیز ساختارگرایی انسان‌شناختی کلود لوی‌ستروس. از نظر داروس ساخت-

شکنی (déconstruction) فلسفی دریدا نیز در میل به سرکوب گذشته ریشه دارد، زیرا نزد دریدا تفکر در باب واقعیت حاضر به سامانه بازنمودهای نمادینی (système de représentations symboliques) که میراث سنت است اعتنا نمی‌کند. مفاهیمی مثل خوب، بد، اخلاق، قانون، درست، غلط و ... همگی از نو در بوتۀ آزمایش ساخت‌شکنی قرار می‌گیرند. زیرا این‌ها سامانه‌هایی نمادین‌اند که انسان امروز نه در موقعیت پذیرش آن‌ها بل در موضع پرسش از آن‌ها قرار دارد. به دیگر سخن، ساخت‌شکنی چیزی نیست جز نقد و نسبی‌سازی (relativisation) همه سامانه‌های نمادینی که ما در آن‌ها به سر می‌بریم. برترین اهمیت این نسبی‌سازی فراهم آوردن شرایطی است برای طرح پرسش دیگربودگی (altérité). واضح است که وقتی بتوان بنیان زبان و قانون و خوب و بد و ... را به پرسش کشید، انسان نسبت به دنیا در وضعیتی قرار می‌گیرد که قادر به پذیرفتن همه گوناگونی‌ها باشد. معنای «تفاوت» (différence) در دیدگاه دریدا همین است. پرسش از بنیان‌ها زمینه را برای بنیان نهادن «تفاوت» فراهم می‌کند. بی‌شک این نوع پرسش از بنیان‌های سنتی، خود نوعی سرکوب تاریخ است. میل این سرکوب را به شکل خاص در کتابی از لوی ستروس با عنوان *نژاد و تاریخ (Race et Histoire)* می‌بینیم. چهار سال پس از پایان جنگ دوم، در ۱۹۴۹، این کتاب به روشنی اعلام می‌کند که ساختار از تاریخ مهم‌تر است.^۳ این موضوع البته با بحث‌هایی بسیار کهن، به ویژه نزد ارسطو، درباره ساختار ادبی بی‌پیوند نیست. ارسطو نیز می‌گفت ساختار تراژدی مهم‌تر از روایت تاریخی است، زیرا ساختار و موضوع تراژدی ماهیتی عام دارند، اما تاریخ فقط امر خاص یعنی اتفاق (accident) را روایت می‌کند. باری پیش از ساخت‌شکنی دریدا، کتاب *نژاد و تاریخ* به هر نوع تفکر بنیان‌مند، یعنی هر نوع تفکر مبتنی بر سامانه‌های نمادین اعلام جنگ می‌کند. خواهیم دید که بیست و پنج سال بعد پل ریکور به همین موضوع واکنش نشان می‌دهد. خلاصه کنیم: ساختارگرایی، ساخت‌شکنی و ادراک زبان‌شناختی از ادبیات نوعی *épidémie* هستند که در دهه‌های پس از جنگ، کمابیش در سرتاسر دنیا و در قالب سامانه‌هایی زیباشناختی شیوع می‌یابند.

۲-۱-۲. دوره دوم: سرکوب سرکوب و بازگشت تاریخ

مطابق با روایت فیلیپ داروس، در پایان سال‌های ۱۹۷۰ سرکوب تاریخ به نوبه خود سرکوب می‌شود (refoulement du refoulement). برای ورود به این مرحله از تاریخ ادبیات پس از جنگ، اما در امتداد توضیحات پیشین، داروس نخست به فروپاشی آرمان‌های فلسفه روشن‌گری در جنگ دوم و نقش این فروپاشی در گرایش

به مطالعات ساختارگرا در دهه‌های ۵۰ و ۶۰ میلادی اشاره می‌کند و سپس از دو رویداد به منزله شاهدان تضعیف بررسی‌های ساختاری-زبانی در پژوهش‌های ادبی دهه‌های ۷۰ و ۸۰ سخن می‌گوید: یکی ظهور تدریجی «ادبیات گواهی» و تقویت آن در نیمه دوم دهه ۱۹۷۰، دیگری انتشار مجلدهای سه‌گانه یکی از مهم‌ترین آثار پل ریکور، *زمان و داستان (Temps et récit)*، در پایان همین دهه و آغاز دهه بعد.

۲-۱-۲-۱. «فاجعه» و افول فلسفه روشن‌گری

اروپا فاجعه جنگ دوم را مترادف با فروپاشی نوعی جهان‌بینی می‌شمارد که میراث فلسفه روشن‌گری بود. فلسفه روشن‌گری نه فقط مقطعی تاریخی، بل عنصری بنیادین برای شناخت نگرش اروپایی به انسان از قرن هجدهم به این سو شمرده می‌شود. در این نگرش، انسان موجودی خردورز است. یعنی موجودی که به سبب استقلال اندیشه خویش به استقلال داوری تمایل دارد. این استقلال مضاعف رؤیای بزرگ روشن‌گران و خاصه کانت بود. از همین رو متنی از کانت با عنوان روشن‌گری چیست؟ (*Was ist Aufklärung*) مربوط به سال ۱۷۸۳ امروزه اهمیتی فراوان یافته است. در واقع آنچه در جنایت‌های جنگ دوم فرو می‌ریزد همانا تصور روشن‌گران از فاعل شناسا به منزله حیوان صاحب خرد است. باری در جنگ دوم و به ویژه در اردوگاه‌های نازی، مرز میان انسان و حیوان ناپدید می‌شود. این‌که در سال‌های بعد، اندیشگران ساختار را بر تاریخ برتری می‌دهند در همین ادراک از پیامدهای جنگ ریشه دارد.

۲-۲-۱-۲. «ادبیات گواهی»

ساختارگرایی با ظهور «ادبیات گواهی» رفته رفته تضعیف می‌شود. نسل گواهان فاجعه با چهره‌هایی چون پریمو لوی (*Primo Levi*) و دیگران از راه می‌رسند. ادبیات و دنیای تاریخی دوباره با هم آشتی می‌کنند و سخن آدورنو - «پس از آوشویتس دیگر نمی‌توان شعر گفت» - به تاریخ می‌پیوندد. گواهانی که آثارشان یا چاپ نمی‌شد و یا علاقه‌ای را بر نمی‌انگیخت در شمار پرفروش‌ترین نویسندگان قرار می‌گیرند. این‌جا شاهد بازگشت نوعی ضمیر یا وجدان تاریخی به ادبیات هستیم و نقد ادبی نیز می‌کوشد به وجوه حضور تاریخ در دنیای ادبیات بیندیشد.

۲-۱-۲. پل ریکور و زمان و داستان

نماد این گسست (césure) یا گذار (transition) کتاب معروف پل ریکور یعنی *زمان و داستان* است که در همه جای دنیا آن را می‌شناسند.^۵ جلد اول این کتاب در ۱۹۷۹ و جلد سوم در ۱۹۸۳ به چاپ می‌رسد.^۶ اهمیت اثر ریکور بیش از هرچیز در همین نکته است که می‌توان آن را نماد یک تحول در رویکردهای نقد ادبی در اروپا و به ویژه در فرانسه به شمار آورد. *زمان و داستان* همچنان در شمارگان فراوان منتشر می‌شود، زیرا بر یک چالش تاریخی مهم گواهی می‌دهد که در نهایت به کارکرد انسان‌شناختی ادبیات مربوط می‌شود. پرسش بنیادین ریکور (فیلسوف مسیحی) همواره این بوده است که کارآیی ادبیات چیست. باری از *زمان و داستان* می‌توان دریافت که ریکور قدرت مضاعف ادبیات را در اعطای وجدان زمان به خواننده و یاری او در تعریف رابطه خویش با سامانه مراجع (référéncé) می‌داند: اکنون نقد ادبی وظیفه دارد این قدرت مضاعف ادبیات را به نمایش بگذارد.

۲-۱-۳. وجدان زمان

نخستین دستاورد این دیدگاه، بازگشت تاریخ به اندیشه ادبی از سال‌های ۱۹۸۰ به بعد است. در جریانی چون «رمان نو» بحث تاریخ اساساً مطرح نبود، مگر به شکل بسیار رمزپرداخته (codé) و در آثار کسی مثل کلود سیمون (C. Simone). ادبیات دهه ۸۰ اما ادبیات بازگشت تاریخ است. برای مثال می‌توان از کِرتستس (Kertész) نویسنده بزرگ مجار و برنده نوبل ادبی ۲۰۰۳ سخن گفت. او تا پیش از سال‌های ۸۰ نتوانست آثارش را به چاپ برساند، زیرا هیچ ناشری نه در مجارستان و نه جای دیگر حاضر به چاپ آن‌ها نبود. میراث تاریخی جنگ و اردوگاه‌های نازی از اواخر سال‌های ۱۹۷۰ مجال نشر می‌یابد. *زمان و داستان* نیز در همین سال‌ها به چاپ می‌رسد تا از یک سو بر رابطه شخصیت داستانی با زمان گواهی دهد و از سوی دیگر، از دیدگاهی فلسفی، ثابت کند که فقط از طریق ادبیات است که می‌توان زمان را تجربه کرد. زیرا ما از آن رو که خود در زمان هستیم از تجربه کردن آن در زندگی واقعی ناتوان ایم. ارزش ادبیات، خاصه رمان، در این است که چندین زمان‌مندی (temporalité) را بر یکدیگر سوار می‌کند. مثلاً در *مادم بوواری* یک زمان‌مندی درونی (intime) وجود دارد که مربوط است به رؤیای رمانتیکِ اِما (Emma)؛ یک زمان‌مندی تاریخی وجود دارد که اِما بوواری را در تاریخ بورژوازیِ شهرستانیِ فرانسه در دهه ۱۸۵۰ قرار

می‌دهد؛ و یک زمان‌مندی کیهانی (cosmique) که اما را به چرخش فصل‌ها پیوند می‌دهد. باری زمان‌مندی حامل یک پرسش بسیار اساسی یعنی پرسش انتقال (transmission) است. برای آن‌که انتقال میراث از نسلی به نسل دیگر، و انتقال به طور کلی، امکان‌پذیر باشد، باید بتوان نوعی پیوستگی را برای زمان در نظر گرفت. پرسش ریکور در واقع باز می‌گردد به کارکرد ادبیات از منظر پیوستگی یا گسستگی زمانی. به بیان دیگر، ریکور ناگهان در پایان سال‌های ۷۰ بررسی زمان‌مندی یا زمان‌مندی‌ها در دنیای ادبیات را در مرکز نقد ادبی قرار می‌دهد. بر همین مبنا، او سه رمان مهم را در جلد دوم *زمان و داستان مطالعه می‌کند: زمان بازیافته Le Temps retrouvé* اثر پروست، *کوهستان جادویی La Montagne magique* توماس مان، که در آن شاهد تجزیه ناگهانی زمان هستیم، و *خانم دالووی Misses Dalloway* اثر ویرجینیا وولف، که نشان می‌دهد ما نه در زمانی واحد، بل در عین حال در چندین زمان زندگی می‌کنیم. باری پرسش اصلی این است که آیا این زمان‌ها با یکدیگر سازگارند یا نه. در این شرایط، نقد ادبی باید از جایگاه شخصیت داستانی در امواج زمانی همگن یا ناهمگن پرده بردارد. او وظیفه دارد زمان‌مندی‌های موجود و جاری در متن ادبی را تحلیل کند. اهمیت این کار در چیست؟ دقیقاً در این است که به ما مجال می‌دهد به رابطه خود با تاریخ ببینیم. آیا ما با تاریخ در ارتباطی خطی و مستقیم قرار داریم یا تاریخ ما میراثی بحرانی است که باید با نگاه انتقادی بدان بنگریم؟ آیا ما وارث گذشته هستیم یا در بحران ارث بردن از پدرانمان به سر می‌بریم؟ شرایط انتقال میراث از نسلی به نسل دیگر چیست؟ و پرسش‌های دیگر.

۲-۱-۲-۳-۲. ادبیات و سه نظام بازنمودی

اثر پل ریکور از جهتی دیگر نیز با ساختارگرایی فاصله دارد. در جلد نخست *زمان و داستان*، او سه سامانه بازنمودی را زیر عنوان «سه میمسیس» یا «سه بازنمود» از هم متمایز می‌کند: اولی سامانه‌ای از بازنمودهاست که پیش از تولد هریک از ما شکل گرفته است؛ داروس به نقل از ریکور آن را پیش‌پیکره یا پیکربندی پیشین (champ préfigurationnel) می‌نامد که یک سامانه نمادین عام است؛ سامانه‌ای مشتمل بر شماری از رمزهای زبانی، بلاغی، پوششی، غذایی، قضایی و ... که من آن‌ها را انتخاب نمی‌کنم، اما پیشاپیش بر تجربه من از دنیا تأثیر می‌گذارند و بدان شکل می‌بخشند. زندگی اجتماعی و روابط بین انسان‌ها مبتنی بر همین پیکربندی پیشین هستند. دومی (هم) پیکربندی (configuration) ادبی است، بدین معنا که ادبیات این توانایی را دارد

که شمار فراوانی از پیش‌پیکره‌ها را به کار گیرد و در آن‌ها دخل و تصرف کند. مثال‌ها فراوان‌اند: سوررآلیسم، هنر مدرن، رمان‌های فاکنر، تئاتر یونسکو و غیره همگی به استحاله و نقض پیش‌پیکره‌ها می‌اندیشند. اما یکی از بهترین نمونه‌ها کافکاست که مثلاً سامانه نمادین قدرت‌مندی مثل قانون را انتخاب می‌کند و، در مرحله پیکربندی ادبی این پیش‌پیکره، آن را به چیزی خوانش‌ناپذیر، فهم‌ناپذیر و نپذیرفتنی بدل می‌سازد؛ در حالی که خاصیت قانون اساساً فهم‌پذیر بودن، خوانش‌پذیر بودن و پذیرفتنی بودن آن است. این بدان معناست که ادبیات می‌تواند رابطه بی‌واسطه من با واقعیت و رابطه من با پیش‌پیکره‌ها را زیر سؤال ببرد. در عین حال، من می‌توانم با استفاده از تجربه‌های تخیلی گوناگونی که ادبیات در اختیارم می‌گذارد تجربه خود از دنیا را غنی‌تر سازم. این سومین سامانه بازنمودی است که ریکور آن را بازپیکربندی (refiguration) می‌خواند. اگر بخواهیم نقد ادبی را بر این اساس تعریف کنیم، خواهیم گفت که موضوع آن نشان دادن فاصله یا تضادی است که میان (هم) پیکربندی ادبی و تجربه واقعی من وجود دارد. مثال آن تضاد ژرفی است که تخیل رمانتیک اما بوواری را در برابر واقعیت زندگی او قرار می‌دهد. این تضاد به قدری شدید است که اما را به خودکشی می‌کشاند، زیرا واقعیت زندگی اما دست و پای تخیل او را می‌بندد. باری به یمن هنر، خاصه به یمن رمان، من مجال می‌یابم که چند زندگی را به سر ببرم و به یاری تجربه‌های تخیلی گوناگونی که ادبیات برای من فراهم می‌کند، امکانات زندگی خود و کیفیت روابط خود با دیگران را بهبود بخشم.

بدین ترتیب، ارزش انسان‌شناختی *داستان و زمان* را می‌توان در دو نکته خلاصه کرد: ۱- برخوردار ساختن من از تجربه‌ای پدیدارشناختی از زمان و تاریخ که کسب آن بدون داستان امکان‌پذیر نیست؛ ۲- غنا بخشیدن به تجربه من از دنیا به واسطه زندگی‌های تخیلی گوناگونی که در فضای (هم) پیکربندی ادبی بازنموده می‌شوند. داروس به جرأت می‌گوید که مطالعات ادبی در فاصله دهه ۱۹۸۰ تا آغاز هزاره ما بر همین دو نکته متمرکزند.^۷ از نظر او اهمیت این دو نکته در آن است که به ما مجال می‌دهند جایگاه خود را در زمان و مکان تعریف کنیم.

۲-۱-۳. دوره سوم: بحران وجدان تاریخی

این مرحله سوم از جهت‌گیری نقد ادبی در سال‌های اخیر، مشتق از مرحله دوم و وارث آن است. جا دارد بار دیگر از ریکور یاد کنیم. از نظر این فیلسوف مسیحی، زندگی ما معنایی دارد که با اخلاق و مسئولیت در پیوند است. داروس می‌افزاید که امروزه گرایش عام در اندیشه اروپایی وجود دارد که عبارت است از پرسش از معنای

تاریخ، اما به شکلی متفاوت با آن دسته از فلسفه‌های تاریخ که میراث قرن نوزدهم‌اند. این پرسشی است که اکنون در «مدرسه مطالعات عالی علوم اجتماعی» (École des Hautes Études en Sciences Sociales) پاریس، اما همچنین در دانشگاه لوس‌آنجلس مطرح می‌شود و محصول آن شماری از مراکز پژوهشی است که پدیده‌ای به نام «اکنون‌گرایی» (présentisme) را مطالعه می‌کنند. اکنون‌گرایی یعنی ما با این احساس زندگی می‌کنیم که به هیچ گذشته‌ای وابستگی نداریم و قادر به پیش‌بینی هیچ آینده‌ای نیستیم. پس مهم این است که زمان حال را به سر بریم. داروس اکنون‌گرایی را نشانه بحران وجدان تاریخی می‌داند و ریشه اصلی آن را در بی‌اعتباری نظام‌های سیاسی اروپایی می‌جوید: شهروند متوسط اروپایی دیگر به بازنمودهای نمادین قدرت‌های سیاسی اعتماد ندارد. اگر میراث روسو را ملاک قرار دهیم، این‌جا شاهد بحران عمیق چیزی هستیم که او آن را «قرارداد اجتماعی» می‌نامید. حرف روسو این بود که نهادهایی چون قوای مقننه و مجریه نمایندگان اراده عموم هستند. امروز اما شاهد بی‌اعتمادی عموم و در نتیجه نوعی بحران شهروندی هستیم. این پیامدی شگرف دارد و آن ظهور یک جامعه مدنی مستقل و قدرت‌مند است که خود ابتکار عمل را به دست گرفته و می‌کوشد مشکلات عمومی را خود حل کند. این دقیقاً نقطه مقابل قرارداد روسو است که ابتکار عمل را به نمایندگان انتخابی شهروندان واگذار می‌کرد. ابعاد سیاسی این ماجرا موضوع بحث حاضر نیست. اما به موازات این رویداد، شاهد گرایشی مهم در نقد ادبی هستیم که موضوع آن «خرده‌زندگی‌ها» (existences moindres) است. عنوان زیبای رمانی از پی‌یر میسون (P. Michon) را به یاد داریم: *زندگی‌های ریز (Vies minuscules)*. در برابر سنت داستان‌نویسی‌ای که به خلق قهرمانان یعنی افرادی متفاوت با آدم‌های معمولی گرایش داشت، یکی از گرایش‌های مهم ادبیات امروز گواهی دادن بر شیوه‌های زندگی آدم‌های معمولی و یکی از مهم‌ترین گرایش‌های نقد، پرداختن به همین نوع ادبیات است. هنر امروز به طرز محسوس شکل هنر مستند را به خود گرفته است. در سینما شاهد جریان‌هایی به نام *biopic* هستیم که داستان زندگی آدم‌های معمولی را به تصویر می‌کشد. بسیاری از رمان‌های فرانسوی امروز نیز همین کار را می‌کنند. به تبع آن، نقد هم می‌کوشد ساده‌ترین صورت‌های زندگی را توضیح دهد. زندگی‌های ریز ادبیات امروز بی‌شک با زندگی‌های درشت (majuscule) گذشته مثل زندگی دون کیشوت، یا زندگی «فوق درشت» (majusculement majuscule) شخصیتی مثل راسکولنیکوف فاصله زیادی

دارند. می‌دانیم که راسکولنیکوف خود را از بند همه قوانین می‌رهاند، زیرا خود در فراسوی قوانین است. حتی ژاک لانتیه در *ژرمینال* زولا قهرمانی درشت بود. امروز اما هنر به مستندسازی گرایش پیدا کرده است. داروس اشاره می‌کند که در «نمایشگاه بین‌المللی هنر معاصر» (Foire Internationale d'Art Contemporain) که همین اواخر در پاریس برگزار شد چهل درصد آثار هنری را ویدئوهای مربوط به زندگی‌های خانوادگی و روزمره تشکیل می‌دادند. در هنر معاصر شاهد نوعی بیش‌واقع‌گرایی (hyper-réalisme) هستیم. حاصل آن، چیزی است که آنگلساکسون‌ها آن را *non fiction novel* (داستان غیرتخیلی / ضدقصه) نامیده‌اند و معنایش طرد قصه برای پرداختن به صورت‌های زندگی است. ادبیات با شخصیت‌های خاص از یک سو و با تاریخ از سوی دیگر قطع رابطه کرده است تا به معمولی‌ترین ابعاد زندگی‌های جمعی، عام و روزمره بپردازد. این را به روشنی نزد رمان‌نویسی چون آنی ارنو (A. Ernaux) می‌توان دید که عادی‌ترین زندگی‌های معمولی‌ترین زنان فرانسوی را به تصویر می‌کشد. باری نقد امروز نیز بر صورت‌ها و سبک‌های زندگی مردم چنان‌که در ادبیات امروز منعکس می‌شوند، و نیز بر کنش‌های جامعه مدنی، در معنایی که گفته شد، درنگ می‌کند.

بدین ترتیب، ادراکات هنری و ادبی در سال‌های پس از جنگ تا روزگار ما را می‌توان بدین صورت جمع‌بندی کرد: ۱- ادراک از هنر به مثابه کنار گذاشتن دنیا (مدرنیته)؛ ۲- بازخوانی انتقادی تاریخ (از سال‌های ۱۹۸۰ تا آغاز هزاره سوم)؛ ۳- قرار گرفتن تاریخ در حاشیه زندگی روزمره (مرحله کنونی).

۲-۲. حجم ثانوی: تعریفی کلی از نقد ادبی و موقعیت امروزی آن

روایت بالا از تاریخ نقد ادبی بر ادراکی خاص از کارکرد نقد استوار است که فیلیپ داروس خود در مقدمه سخنانش آن را بدین شکل تصریح می‌کند: «در حال حاضر دو پرسش برای من مطرح است: یکی چرایی ادبیات و چگونگی تدریس آن در روزگار ما و دیگری چیستی معنای نقد. بی‌شک این دو پرسش با یکدیگر در پیوندند. زیرا وظیفه نقد نیز پرده برداشتن از کارکرد ادبیات است. اگر ادبیات ویژگی خاصی دارد، نقد باید این ویژگی را معرفی کند. باری امروز من برای تعریف نقش نقد به جمله‌ای ساده از پل ریکور در جلد دوم *زمان و داستان* رجوع می‌کنم: *داستان از جانب انسان پاسخ می‌دهد. این جمله، به رغم چیستان‌وارگی همراه با سادگی‌اش،*

جمله‌ای اساسی است. در واقع با تکیه بر این جمله می‌توان اعلام کرد که نقدِ معاصر به کارکرد ادبیات، و البته هنرهای دیگر، توجه نشان می‌دهد تا بتواند پرسش انسان را مطرح کند. یعنی پرسش من و شما را به منزله فاعل‌های تاریخ‌مند. وقتی، مثل سمینار حاضر، سخن از نوسازی الگوهای نقد در میان باشد، جمله ریکور را باید نشان‌گر تحولی در شیوه اندیشیدن به نقد دانست. بیست سال پیش که من به ایران آمدم، در دانشگاه شهید بهشتی، همه پرسش‌هایی که دانشجویان ایرانی مطرح می‌کردند به مدرنیته فرانسوی، یعنی مثلاً به بحث «رمان نو»، رابطه هدایت و رُب‌گریه و مسائلی از این قبیل مربوط می‌شد. یعنی در واقع به انقلابی زیباشناختی که مبتنی بود بر ادراک از ادبیات به منزله کلامی خودبازتاب ... امروزه من دارم پی می‌برم که این ادراک پیامد جنگ جهانی دوم بود» (Daros, 2017).

۳. پرسش از «نقد، امروز»: از نقد محدود تا نقد فراگیر

دو حجم اصلی و ثانوی سخنرانی فیلیپ داروس دست‌کم دو پرسش بنیادی را بر می‌انگیزند که اولی به دامنه و بُرد نقد مربوط می‌شود و دیگری به منش خاص (spécificité) آن. در واقع معنای نقد در نگاه داروس گویا بسیار وسیع‌تر از معنایی است که تاریخ ادبیات (دو) قرن گذشته، به طور ضمنی یا صریح، به این عملیات بخشیده است. این وسعت «مکانی» موجب تغییراتی کیفی در ماهیت نقد می‌شود که شاید احساس کنیم آن را صد سال، یعنی به دوران ماقبل صورت‌گرایی روسی، پس می‌راند.^۱

اگر در میان اقدامات معطوف به تعریف صریح نقد و کارکرد آن به ذکر دو مجموعه از نوشته‌های نیمه دوم قرن بیستم بسنده کنیم، می‌توان به سه مقاله از ژرار ژنت در آرایه‌های ادبی ۱، ۲ و ۳ (Figures I, II, III) و همچنین گفتاری از پل ریکور با عنوان «نقد و معناشناسی» در کتاب *استعاره زنده* چاپ سال ۱۹۷۵ اشاره کرد. در خصوص محتوای کلی گفتار اخیر و گسست آن از نقد ساختارگرا، صورت‌گرا و زبان‌گرای مدرنیته، توضیحات فیلیپ داروس فعلاً کافی به نظر می‌رسند. زیرا گرچه او در معرفی دیدگاه‌های ریکور بیشتر بر اهمیت *زمان و داستان* تأکید می‌ورزد، می‌توان در این معرفی، رد پای دیگر آثار این فیلسوف، به ویژه *استعاره زنده* (La Métaphore vive) و *حافظه، تاریخ، فراموشی* (La Mémoire, l'histoire, l'oubli, 2000) را نیز تشخیص داد. وانگهی خود ریکور از *زمان و داستان و استعاره زنده* به منزله «دو کتاب

همزادان (jumeaux) یاد می‌کند که «هرچند از پی یکدیگر آمده‌اند، اما نطفه‌شان همزمان بسته شده است» (Ricoeur, 1983 : 9).

اما داروس در حاشیه آثار ریکور چند بار هم به ژنت اشاره می‌کند: از جمله برای اعلام این‌که دانشجویان کنونی او حتی نام ژنت را نشنیده‌اند (Daros, 2017) و یا در طرح نکته‌ای در خصوص «امنیت» پژوهش‌هایی که با استفاده از چارچوب‌های نظری ژنت انجام می‌گیرند (ibid.). این نکته، که در حد دو جمله، به شکل کاملاً گذرا، و در حاشیه پاسخ داروس به پرسش یکی از مخاطبان در خصوص اهمیت نقد ساختاری مطرح شد، دست‌مایه بخش آخر (و شاید اصلی) جستار حاضر است. اما گویا طبیعی باشد که برای ارزیابی تعریف «ضدساختارگرایی» داروس از نقد، آن را با تعاریف ساختاری ژنت از جوهر نقد و جایگاه ناقد در سه مقاله درخشان «ساختارگرایی و نقد ادبی» (۱۹۶۶)، «خرد نقد ناب» (۱۹۶۹) و «نقد و بوطیقا» (۱۹۷۲) مطابقت دهیم. بخش‌هایی از دو گفتار نخست را به مناسبت‌های دیگر بررسی کرده‌ایم.^۹ این‌جا به اختصار از نکات بنیادین گفتار سوم در خصوص تفاوت دامنه عملیاتی نقد و نظریه ادبی سخن می‌گوییم.

۳-۱. ژرار ژنت و مرزهای نقد

در گفتار کوتاه «نقد و بوطیقا» (Critique et poétique)، که سرآغاز مجلد سوم از آرایه‌های ادبی (Figures III : 1972) است، ژرار ژنت از بازگشت نوعی «بوطیقا» سخن می‌گوید که با بوطیقای ارسطویی و فن سخن (rhétorique) کلاسیک تفاوت دارد. موضوع این بوطیقای جدید نه «بررسی صورت‌ها و گونه‌های ادبی» موجود است، نه «تبدیل سنت و دستاوردهای پیشین به هنجارهایی» برای آفرینش ادبی (Genette, 1972 : 11). هدف آن «کاوش در امکان‌ها و ممکن‌های گفتمان» است: آثار و صورت‌های متحقق فقط «مواردی خاص‌اند که در فراسوی آن‌ها می‌توان دیگر ترکیب‌ها و ترفندهای ادبی را پیش‌بینی یا استنتاج کرد» (ibid.). باری این «بوطیقای باز» بیش از آن‌که با «بوطیقای بسته» و «پیشا-انتقادی» (pré-critique) کلاسیک‌ها مرتبط باشد، با چیزی پیوند دارد که یاکوبسن آن را «ادبیت» (littéarité) می‌نامید. ژنت تصریح می‌کند که موضوع نظریه ادبی مدرن بیش از آن‌که ادبیات یا تحققاتی منفرد آن باشد، ادبیت یعنی «کلیت امکان‌ات بالقوه ادبی» است؛ موضوع بوطیقای نو نه خود شعر بل «کارکرد شاعرانه» است (ibid.).

در حد فاصل بوطیقای کلاسیک^{۱۱} و بوطیقای مدرن، مقطع ادبی دیگری نیز وجود دارد که از نظر ژنت سراسر تحت استیلا «نقد ادبی» و مولود رمانتیسم قرن نوزدهم است: «رمانتیسم با کشاندن نگاه از صورت‌ها و گونه‌های ادبی به سوی فرد آفرینش-گر، تفکرات کلی‌گرا را از صحنه بیرون راند و نوعی روان‌شناسی اثر را به جای آن نشانده» (ibid. : 9-10). یادآوری کنیم که این «روان‌شناسی اثر» با «نقد روان‌شناختی» که تنها یکی از شاخه‌های نقد جدید است خلط نمی‌شود. به تعبیر زیبای ژنت، معنای آن، حتی در ساختارگرترین و درون‌مان‌ترین رویکردها، «گفت‌وگو میان یک متن و یک روان بشری» است (ibid. : 10). باری مهم‌ترین تفاوت نقد با بوطیقای کهن و نظریه ادبی مدرن در همین نکته است که نقد به متن واحد یا اثر خاص می‌پردازد، در حالی که موضوع بوطیقا (نظریه ادبی) صورت‌ها، کارکردها و امکانات عام ادبیات است (ibid. : 10-11). طبعاً در این شرایط نمی‌توان بوطیقا (نظریه ادبی) مدرن را جانشین نقد دانست. بر خلاف نقد ادبی آغاز قرن نوزدهم، که گسستی کمابیش ریشه‌ای از بوطیقای کهن بود، بوطیقای نو آینده خود را در تعامل و رابطه مکمل با نقد می‌جوید (ibid. : 11). بدین ترتیب، نه دیدگاه ژنت در خصوص نوگشتگی (renouveau) نظریه ادبی، و نه گذار او از اندیشه نقد به اندیشه بوطیقا در فاصله سال‌های ۱۹۶۶ تا ۱۹۷۲ هیچ‌یک به معنای نفی نقد نیستند. در واقع او با نگاهی مثبت‌گرا (positiviste) و تأییدگرا (affirmationiste) به بن‌بستی که بحث‌ها و منازعات مربوط به نقد در آن گرفتار آمده‌اند می‌نگرد و آن را مقدمه نو شدن بوطیقا می‌شمارد (ibid. : 9).

۳-۲. فیلیپ داروس و نقد فراگیر

در مقابل این تعریف محدود از نقد (بررسی اثر واحد)، تعریف فیلیپ داروس را داریم که، خواسته یا ناخواسته، بُرد عملیاتی، اما همچنین بُرد محتوایی نقد را وسعتی بی‌پایان می‌بخشد. اینک نقد نه تنها به قلمرو نظریه ادبی نفوذ می‌کند، بل از ادبیات برای راه بردن به پرسش بی‌کران انسان بهره می‌جوید.

۳-۲-۱. نقد و ادبیات

در تعریف داروس از نقد، تفاوت مفاهیمی چون ادبیات عام (ادبیات به‌مثابه کلیت: موضوع نظریه ادبی یا بوطیقای ژنت)، ادبیات خاص (اثر ادبی: موضوع نقد) و ادبیت (کارکرد و پتانسیل ادبی: موضوع «ادبیت‌شناسی» یا کوبسن و ژنت) ناپدید می‌شود.

البته بی‌اعتنایی داروس به ادبیتِ یاکوبسن چندان غیرطبیعی نیست، زیرا از نظر او نقدِ امروز دقیقاً در مقابل درون‌مانیِ انگارهٔ ادبیت موضع می‌گیرد. برخلاف، حذفِ مرز میان نقد ادبی و نظریهٔ ادبی را به راحتی نمی‌توان پذیرفت. در عباراتی چون «وظیفهٔ نقد پرده برداشتن از کارکرد ادبیات است» و «اگر ادبیات ویژگی خاصی دارد، نقد باید این ویژگی را معرفی کند» (Daros, 2017) نقد (= پژوهش خاص) و بوطیقا (پژوهش عام) در هم می‌آمیزند. نشانهٔ بارز این درآمیختگی دقیقاً حک نام «نقد» بر پیکر آثار ریکور و به ویژه *زمان و داستان* است؛ در حالی که مطابق با تعریف ژنت از نظریهٔ ادبی، نه تنها پژوهش‌های عام ریکور در حیطهٔ نظریه‌ها قرار می‌گیرند، بل حتی باید آن‌ها را نمونه‌های عینی همان بوطیقایی دانست که ژنت از بازگشت و نوگشتگی آن خبر داده بود^{۱۲}. به همین ترتیب، در پاسخ به پرسش یکی از حاضران پیرامون نگره-های سیاسی-زیباشناختی فیلسوفی مثل ژاک رانسییر (J. Rancière) داروس چنین می‌گوید: «امروزه رانسییر یکی از مهم‌ترین ناقدان ادبی فرانسه است. هر سال دو کتاب نقد ادبی از قلم او به چاپ می‌رسد» (Daros, 2017). در واقع هر نوع پژوهش ادبی (از مهم‌ترین نگرش‌های فلسفی تا نظریه‌های ادبی ناب و رساله‌های دانشجویان و غیره) را در مقولهٔ نقد می‌گنجانند، به نحوی که ممکن است گمان بریم او حیطه‌های مختلف ادبیات را با یکدیگر خلط می‌کند. حتی شاید این ظن در ذهن پدید آید که او از دیدگاهی تخصصی به مسائل امروز نقد نمی‌نگرد، بل با تکیه بر نوعی «انسان‌شناسی عمومی» از مسائل عام ادبیات امروز سخن می‌گوید.

این ظن مضاعف هم موجه است هم مردود. از مقدمهٔ سخنان داروس می‌توان پی برد که او مسائل خاص نقد را از مسائل عام ادبیات جدا نمی‌داند. در عین حال نباید پنداشت که او هرگز به شکل تخصصی دربارهٔ نقد نیندیشیده است. با نگاهی به زیست‌کتاب‌نامهٔ (biobibliographie) داروس می‌توان پی برد که او چه در زمان دانشجویی و چه در مقام مدرس و پژوهش‌گر همواره به مسائل نقد حساس بوده است. نخستین گواه این داوری، رسالهٔ دکتری اوست با عنوان *سیرنوشتار ایتالو کالوینو از منظر حوزه‌های امروزی نقد در ایتالیا و فرانسه* (Italo Calvino : un itinéraire d'écriture dans la perspective des champs critiques contemporains italiens et français) که داروس در سال ۱۹۸۸ و تحت راهنمایی ژان بسییر (J. Bessière) از آن دفاع می‌کند. او همچنین در سال ۲۰۱۱ با همکاری میسه‌آلا سیمینگتون (M. Simington) مجموعه‌ای از چند گفتار پیرامون آثار بسییر را در کتابی

با عنوان معرفت‌شناسی امر ادبی و نوسازی الگوهای نقد: پیرامون آثار ژان بسی‌یر (*Épistémologie du fait littéraire et rénovation des paradigmes critiques* :) *autour de l'œuvre de Jean Bessière* گرد می‌آورد و با تأکید بر پیوند نقد و واقعیت تاریخی، ضرورت بازنگری حوزه‌های نقد معاصر در برابر میراث انتقادی جریان‌های گوناگون صورت‌گرا در نیمه دوم قرن بیستم را یادآور می‌شود. آنچه از نظر داروس بر این ضرورت دامن می‌زند زندگی در دنیای یک‌پارچه (globalisé) امروز و گسترش مطالعات تطبیقی و بینافرهنگی است.^{۱۳}

بر اساس داده‌های بالا، دشوار بتوان نقد فراگیر داروس را فاقد پشتوانه نظری شمرد. این فراگیری را می‌توان به دو شکل تفسیر کرد:

۱- از منظر پیوستگی آن با دیدگاه‌های ژرار ژنت: الف- داروس با همان نگاه تأییدگرایی به وضعیت امروز نقد می‌نگرد که ژنت به نقد روزگار خود می‌نگریست؛ او باور دارد که نقد (در معنای خاص) با ساختارگرایی و فرمالیسم به اوج استقلال و شکوفایی می‌رسد (Daros, 2017)، اما به جای اعلام مرگ نقد در دنیای امروز، از نوسازی الگوهای آن سخن می‌گوید. ب- روش داروس در گذار از آثار و نویسندگان خاص (سروانتس، فلوبر، زولا، داستایوسکی، کافکا، کِرتستس، میشو، ارنو و دیگران) به نظریه‌های عام ادبی و بالعکس، دقیقاً با پیش‌بینی ژنت مبنی بر تعامل نقد و نظریه همخوانی دارد. باری نوسان میان این دو، که نزد الگوهای فکری داروس (ریکور، رانسی‌یر، بسی‌یر و ...) نیز دیده می‌شود، نه تنها داروس را در تداوم ژنت قرار می‌دهد، بل نقد را از همان ماهیت عامی برخوردار می‌کند که ژنت به بوطیقا نسبت می‌داد.

۲- از منظر دیالکتیک بلانشویی هیچ و همه: اگر فرض کنیم که نقد پس از ساختارگرایی یکسره از محتوای خاص خود تهی شده است، همچنین باید گمان برد که او بتواند پیوسته از محتواهای جدید پر شود. تبدیل نقد به کالبدی تهی و در نتیجه به پتانسیل محض در واقع مساوی است با قرار گرفتن آن در دیالکتیک هیچ و همه که از نظر موريس بلانشو مشخصه ادبیات به طور عام است (Blanchot, 1949 : 294). این دیالکتیک، که شاید از آن بتوان «همانگی» (mêmeté) نقد و ادبیات را نیز استنباط کرد، زمینه گسترش برد محتوایی نقد و سرایت آن به همه مطالعات ادبی و، در مقیاس وسیع‌تر، به پرسش‌های انسان‌شناختی را فراهم می‌کند.

۳-۲-۲. نقد و انسان‌شناسی

گویی نقد فراگیر داروس پیوند خود را با میراث ژنت در نقطه‌ای می‌گسلد که به حوزه انسان‌شناسی سرریز می‌کند. اگر این فرض درست باشد که محور گفت‌وگوی نقد و نظریه در دیدگاه ژنت همچنان خود اثر ادبی و ساختار زبانی و زبان‌شناختی آن بود، در نظر داروس، نقد ادبی، در معنای بسیار وسیعی که گفته شد، طی دو مرحله با ساختارگرایی ژنت قطع رابطه می‌کند: نخست مرحله پرسش‌های پدیدارشناختی در خصوص فلسفه زمان، سپس مرحله پرسش‌های انسان‌شناختی حول محور زندگی‌های روزمره (Daros, 2017). این بدان معنا نیست که داروس ماهیت پژوهش ادبی و پژوهش‌های جامعه‌شناختی، روان‌شناختی، انسان‌شناختی و ... را یکسان می‌داند. در عین حال، او باور دارد که امروزه دیگر نمی‌توان نقد ادبی را به دنیای ادبیات محدود کرد. از نظر او، خروج نقد از ساختار اثر اجتناب‌ناپذیر است، زیرا نقد دیگر ابزارهای مشخص ساختارگرایی و روایت‌شناسی ژنت یا ابزار نقد فرمالیستی یا کوبسن را در اختیار ندارد. داروس اقرار می‌کند که کتاب‌هایی که او با الهام از فرمالیسم و ساختارگرایی در دهه ۱۹۸۰ نوشته است امروزه یکسره خوانش‌ناپذیرند، زیرا نه کلیت جامعه و نه دانشجویان او پاسخ نیازهای خود را در پژوهش‌های ساختاری نمی‌یابند. باری او علت اصلی گرایش خویش به انسان‌شناسی ادبیات (در معنای خاصی که عبارت است از بررسی بازنمودهای ادبی زندگی‌های امروزی) را در همین بی‌اعتباری روش‌های ساختارگرا می‌جوید (*ibid.*).

اگر احساس می‌شود که این نقد جدید، همچون نقد پیش از فرمالیسم روسی، بار دیگر در مقوله «تاریخ عقاید» جای می‌گیرد، سبب را باید در خروج آن از بن‌بست ساختاری اثر و هضم آن، از یک سو در مجموعه علوم انسانی و از سوی دیگر در جامعه مدنی امروز، جست. تعریف داروس از نقد در واقع هم‌سو با تعریف ژاک رانسییر از ادبیات مردم‌سالار است: «رانسییر، که یکی از مهم‌ترین ناقدان ادبی فرانسه است، از هیچ ابزار انتقادی خاصی بهره نمی‌برد، بل می‌کوشد با تکیه بر انگاره سیاسی مردم‌سالاری شرایط وجود هنر و ادبیات مردم‌سالار را بررسی کند. او با قرار دادن ادبیات در حاشیه آرمان مردم‌سالاری نشان می‌دهد که چگونه اثر ادبی می‌تواند به جایگاهی برای نابودی هر نوع نظام پایگانی (*hiérarchique*) بدل شود»^{۱۴}. از نظر رانسییر، فلورن نخستین نویسنده مردم‌سالار است، زیرا در اثری مثل *مادام بوواری*، هیچ عنصر شکلی، داستانی و محتوایی بر دیگر عناصر داستانی و شکلی و محتوایی

برتری ندارد. ارزش رویدادهای زندگی اما از قطره بارانی که بر چتر او نشسته بیشتر نیست. همه چیز برابر است و این برابری به مخاطب آزادی می‌دهد تا از عناصر مورد نظر خود لذت ببرد. به بیان دیگر، هنر و ادبیات زمانی مردم‌سالارند که هیچ معنایی را به مخاطب تحمیل نکنند» (Daros, 2017). به تعبیر داروس، تحلیل رانسی‌یر دقیقاً در برابر دیدگاه ژنت قرار می‌گیرد که می‌گفت: «مهم‌ترین عنصر در مادام بوواری، توصیف شهر روآن (Rouen) است، زیرا هیچ کارکردی ندارد» (ibid.).

اگر بخواهیم خوانش داروس از اندیشه رانسی‌یر را از نزدیک‌تر بررسی کنیم، باید پنداشت که کارکرد امروزی نقد ادبی، نه محبوس شدن در ساختار اثر، بل بررسی نوع تجلی ساختار زندگی اجتماعی در ساختمان اثر - و نه دیگر در کلام یا داستان (diégèse) آن - است. می‌دانیم که در مادام بوواری کم‌ترین تبلیغ یا دفاع کلامی از مردم‌سالاری وجود ندارد. پس آنچه مردم‌سالار است روابط میان عناصر خود متن بر مبنای برابری و حذف نظام پایگانی است. این به معنای نوعی شباهت ماهوی میان جامعه بشری و «مجموعه» ادبی، یعنی در نهایت به معنای نوسان نقد ادبی میان دو دنیای کمابیش همگن است. شاید یکی از معانی نظام زیباشناختی (régime esthétique) نزد رانسی‌یر (134-139 : 2003 ; 31-37 : Rancière, 2000) همین ماهیت همگن این دو دنیا باشد. و شاید این بحث به فرض نوعی انسان‌وارگی (anthropomorphisme) ادبیات بینجامد و برای دفاع از فرض اخیر بتوان به برخی دیدگاه‌های بورخس / بسی‌یر در خصوص چیستان‌وارگی مشترک انسان و ادبیات (Bessière, 1993 : IX-XII)، یا برخی نگره‌های آگامبن / بسی‌یر در خصوص تبدیل کمابیش همزمان انسان و اثر ادبی به وجودهای «خاص معمولی» (singularité quelconque) (Agamben, 1990, Bessière, 1999) متوسل شد. اما آیا دیرینه این فرض و فرض‌های مشابه آن را نباید در اقدام کلود لوی‌ستروس برای منطبق ساختن ساختار زبان و ادبیات بر ساختار جوامع انسانی جست؟

۴. «نقد، امروز» و نقد امروز ایران

اعلام این که نقد ادبی ایرانی سراسر در مرحله اول از سه مرحله تاریخی بالا متوقف شده است نه آسان به نظر می‌رسد نه چندان دقیق. اما با نگاهی گذرا شاید بتوان گفت که جریان غالب در نقد امروز ما بیشتر متأثر از (یا در امتداد) «مقطع زبانی / زبان‌شناختی» نقد اروپایی و متمرکز بر تجلی‌های زبان در دنیای کمابیش بسته اثر ادبی

است. این داوری، نه انتقادی و ارزشی، بل فعلاً توصیفی است. آن را در دو مرحله به راستی آزمایی می‌گذاریم: پس از معرفی دو دیدگاه کلی در خصوص سوگیری‌های امروزی نقد در ایران، برخی شواهد نمادین را برای گواهی بر گرایش این نقد به بررسی‌های زبان‌گرا و متن‌محور در پنجاه سال اخیر به یاری خواهیم خواند.

۴-۱. دو دیدگاه درباره شرایط کنونی نقد در ایران

دو گفتاری که در ادامه بررسی می‌شوند بر وجود دو تحلیل کمابیش متضاد از شرایط و اولویت‌های کنونی نقد در کشور گواهی می‌دهند. گفتار اول نمودگار نوعی ناخرسندی از سلطه فرمالیسم انسان‌گریز بر نقد ادبی ایرانی است. گفتار دوم نشان می‌دهد که برخی تحلیل‌گران مسائل ادبی کشور نه تنها این سلطه را نمی‌بینند، بل همچنان به تقویت رویکردهای زبانی و متنی می‌اندیشند.

۴-۱-۱. «دیدن» صورت‌گرایی ایرانی

فرامرز خجسته، مصطفی صدیقی و یاسر فراشاهی‌نژاد (۱۳۹۵) گفتاری دارند با عنوان «تقابل کانتی - هگلی در نقد و نظریه داستان و رمان در ایران (۱۳۱۲-۱۳۴۸)». ارزش این گفتار نه در روش پژوهش آن است^{۱۵}، نه در تفسیر آن از زیبایی‌شناسی کانت و هگل^{۱۶}، نه در تقسیم نقد ایرانی به دو شاخه کانتی و هگلی، نه در رجوع به تقابل رمانتیسم و رالیسم برای شرح واگرایی نقدهای انسان‌گرا و صورت‌گرا. نیز پیوندی که نویسندگان میان آرای ادبی فاطمه سیاح و احسان طبری با فلسفه هگل، یا میان نقدهای نجفی و گلشیری با زیبایی‌شناسی کانت می‌بینند مستقیم نیست. اما این گفتار از چند جهت برای جستار حاضر اهمیت دارد. نخست از این جهت که می‌کوشد تقابل نقدهای صورت‌گرا و انسان‌گرا را بر مبنای فلسفی استوار کند؛ دوم از آن جهت که دیرینه این تقابل را در قرن هجدهم میلادی می‌جوید و نه دیگر در قرون نوزدهم و بیستم؛ سوم از نظر قرار دادن رویکردهای انتقادی ایرانی در روندی تاریخی، با نشان دادن گرایش تدریجی آن‌ها به نقد صورت‌محور؛ چهارم از این نظر که تسلط صورت‌گرایی بر نقد امروز ایران را به روشنی تشخیص می‌دهد. در نتیجه‌گیری، نویسندگان با تأکید بر تقابل «پارادایم اومانیسم» و «نقدهای رادیکال فرمالیستی» یادآور می‌شوند که هرچند در دو دهه گذشته چهره‌هایی چون محمد مختاری، محمدجعفر پوینده و دیگران کوشیدند نقد اجتماعی، انسان‌گرا و متعهد را

احیا کنند، اما «در سال‌های اخیر، خاصه در نقدهای دانشگاهی، جریان غالب فرم‌گرایی بوده است» (۱۳۹۵: ۵۳). به باور آنان، تبلیغ فرم توسط «برخی استادان بزرگ دانشگاهی» چون شفیع کدکنی بر «نوعی فرم‌گرایی لگام‌گسیخته» در ادبیات ایرانی دامن زده است (۱۳۹۵: ۵۳-۵۴).

۴-۱-۲. زبان‌گرایی ناپینا

بررسی تناقض‌های بنیادین مقاله‌ای چون «بررسی تطبیقی دو رویکرد تحلیلی و اروپایی در فلسفه ادبیات، با دفاعیه‌ای از فلسفه تحلیلی ادبیات» به قلم محمد غفاری (۱۳۹۶) در بحث حاضر نمی‌گنجد. نیز از آن‌جا که نویسنده سرانجام «شرح فلسفه تحلیلی ادبیات و معرفی حوزه‌ها و مسائل اصلی آن [را] به جستار(ها)ی دیگر موکول [می‌کند]» (۱۳۹۶: ۵۴) باید پنداشت که او پیشاپیش به دفاع از چیزی برخاسته است که ماهیت آن بر خودش هم آشکار نیست. گفتار غفاری در نهایت بدل گشته است به جانب‌داری نه چندان موجه از فلسفه تحلیلی (خاصه آنگلساکسون) در برابر فلسفه قاره‌ای (خاصه فرانسوی). نویسنده با اعلام این‌که آثار برخاسته از فلسفه اروپایی «گزاره‌هایی پیش می‌نهند که معیار مشخصی برای سنجش صدق و کذب و تعیین ارزش کاربردی‌شان، به ویژه برای جامعه ما، وجود ندارد» آشکارا از گرایش ایرانیان به این جریان فلسفی ابراز ناخرسندی می‌کند (همان: ۵۳-۵۴). البته او به برخی هم‌گرایی‌ها میان فلسفه‌های اروپایی و تحلیلی در دهه‌های اخیر اذعان دارد. این را نیز می‌داند که به جای اصل آثار فیلسوفان اروپایی، بیشتر «شرح‌های دست دوم و دست چندم» این آثار آن هم با کیفیت نازل به فارسی ترجمه شده است (همان: ۵۳). این مشاهدات سبب نمی‌شوند که او از موضع اولیه‌اش (اثبات اولویت فلسفه تحلیلی برای رفع کاستی‌های اندیشگی ایرانیان) عقب بنشیند.

غفاری ویژگی‌های فلسفه اروپایی را به این شکل خلاصه می‌کند: «زمینه‌محوری/ بافت‌محوری، تاریخ‌محوری، چهره‌محوری، استفاده بی‌پروا از تمثیل و تفسیرگری، افراط در کاربرد قیاس (یا استنتاج)، مخالفت با علم‌زدگی، داشتن ذهنیت شاعرانه و تخیل بسیار قوی، کلی‌نگری، صبغه ایجابی پررنگ‌تر، تمرکز بیشتر بر فلسفه وجود و هستی‌شناسی» (همان: ۴۰). چند صفحه بالاتر، او از دیدگاه سایمون کریچلی در خصوص کوشش فلسفه اروپایی برای «کم کردن یا از بین بردن گسست به وجود آمده میان معرفت (نظریه) و حکمت (عمل)» سخن به میان آورده است (همان: ۳۶).

غفاری می‌افزاید که به نظر کریچلی تلاش این فلسفه برای «بررسی وضع کنونی انسان در جهان» آن را به فلسفه‌ای «رهایبخش» و «متعهد» بدل می‌سازد (همان: ۴۰). ویژگی‌های فلسفه تحلیلی اما این‌گونه معرفی می‌شوند: «نظام‌مندی، متن‌محوری، مسئله‌محوری (جنبه همزمانی)، استفاده از تحلیل فلسفی و استدلال و احتجاج منطقی و روش‌های نفی و اثبات کردن، گرایش بیشتر به استقرا، علم‌باوری، داشتن ذهنیت ریاضی‌وار و منطقی، جزئی‌نگری، صبغه سلبی پررنگ‌تر و تمرکز بیشتر بر فلسفه زبان و معرفت‌شناسی (تا پیش از دو دهه اخیر) (همان: ۳۸). گویا لامارک و اولسن نیز به ویژگی‌هایی مشابه اشاره کرده‌اند: «کاربرد بارز منطق و تحلیل مفهوم‌ها، پای‌بندی به روش‌های استدلالی بحث، تأکید بر عینیت و صدق، تمایل به نگارش دقیق و سراسر و پرهیز از نثر بلاغی و زبان مجاز، درک ضرورت تعریف کردن اصطلاح‌ها و فرمول‌بندی روشن ترها، استفاده از روش دیالکتیکی و شبه‌علمی فرضیه/مثال نقیض/تعدیل فرضیه، گرایش به بررسی مسائل خاص و ظریف، معمولاً در قالب بحث‌های دنباله‌دار» (همان: ۳۸-۳۹).

دشوار بتوان ویژگی‌های بالا را خاص فلسفه تحلیلی دانست و فلسفه اروپایی را به فقدان منطق، تحلیل و روش‌های استدلالی، یا بیگانگی با روش دیالکتیکی و بی‌توجهی به مسائل خاص و ظریف متهم کرد. همچنین مفاهیمی مثل عینیت، صدق و دقت خود ماهیتی ذهنی، اوهامی و نسبی دارند. سرانجام آشکار نیست که چگونه می‌توان از زبان و نوشتار استفاده کرد و از ماهیت اساساً مجازی زبان در امان ماند یا از فنون بلاغی نوشتار دوری جست. باری با توجه به هم‌گرایی آشکار این دو نوع فلسفه، به ویژه در دهه‌های اخیر، تأکید بر تقابل آن‌ها یا دفاع از یکی در برابر دیگری دست‌کم از منظر فلسفی فاقد توجیه به نظر می‌رسد. اگر در برهه‌هایی از تاریخ فلسفه نزاع میان فیلسوفان فرانسوی و فلاسفه انگلیسی/آمریکایی شدت گرفته است (← مهیمنی، ۱۳۹۵: ۱۹۷-۲۰۳) باید دست‌کم احتمال داد که این نزاع بیشتر ماهیت زبانی، هویتی، سیاسی، ملی‌گرایانه و در نهایت اقتصادی داشته است. درگیر شدن ما در این قدرت‌نمایی فلسفی میان قطب‌های اقتصادی و سیاسی فقط ما را از پرداختن به مشکلات خویش منحرف می‌کند.

البته ما متوجه می‌شویم که جانب‌داری محمد غفاری از فلسفه تحلیلی با هدف ترویج ذهن ریاضی‌وار و روش استقرایی در میان ما ایرانیان صورت می‌گیرد. از سوی دیگر، همان‌طور که خود فیلسوفان تحلیلی «ارزش‌های فلسفه اروپایی یا نگرش‌های

جامعه‌محور و فرهنگ‌محور» را نفی نمی‌کنند، غفاری نیز این ارزش‌ها را منکر نمی‌شود (همان: ۵۲). اما از خلال نوسان‌های او میان دو فلسفه مورد بحث می‌توان در نهایت گمان برد که او در عین مهم شمردن ویژگی‌های فلسفه اروپایی (انسان‌گرایی، رهایی‌بخشی، تحلیل‌های کل‌نگر، کم کردن فاصله نظر و عمل و ...) چندان به ضرورت یا دست‌کم فوریت آن‌ها برای جامعه امروز ایرانی باور ندارد. همچنین تأکید غفاری بر اولویت «فلسفه تحلیلی یا نقدهای متن‌محور و زبان‌محور [به منزله] گام نخست در روشن کردن سرشت و کارکرد ادبیات^{۱۷}» (همان: ۵۲) حکایت از این دارد که او گرایش ملموس پژوهش‌گران ما به این جریان فلسفی و سلطه این نوع نقدها بر فضای ادبی کشور را نمی‌بیند.

۴-۲. شاهدان نمادین

غفاری از فوریت چیزی سخن می‌گوید که بیش از نیم‌قرن در ایران سابقه دارد و به ویژه در سه دهه اخیر با شتابی فزاینده در اندیشه ادبی ما ریشه دوانده است. تلاش برای اثبات این ادعا با رجوع به یکایک مقاله‌ها و کتاب‌های ایرانی پنجاه سال اخیر در زمینه نقد ادبی، یا با توسل به روش‌های (شبه)آماری، دست‌کم از توانایی این قلم خارج است. شواهد نمادین اما کم نیستند. خجسته، صدیقی و فراشاهی‌نژاد (۱۳۹۵) برخی از این شواهد را معرفی کرده‌اند. کمابیش در امتداد کار ایشان، این‌جا به سه شاهد دیگر اشاره می‌شود که به قدر کافی شهرت، دامنه و اعتبار دارند تا بر کلیت رویکرد ما به نقد ادبی و تحولات این رویکرد در پنجاه سال اخیر گواهی دهند. در معرفی این شاهدان، به توصیف و تحلیلی مقدماتی از داده‌های آسان‌یاب بسنده می‌کنیم و بررسی‌های ژرف‌تر را به زمانی دیگر وا می‌گذاریم.

۴-۲-۱. رضا براهنی (۱۳۱۴)

در مقاله‌ای با عنوان «منتقدان ایرانی: روش و رویکردهای رضا براهنی در نقد ادبی» (۱۳۹۰) حمید تقی‌آبادی فعالیت‌های انتقادی رضا براهنی از پایان سال‌های ۱۳۳۰ تا آغاز دهه ۱۳۹۰ را به پنج بخش تقسیم می‌کند. ۱- آغاز نقدنویسی با روش تطبیقی (۱۳۳۹-۱۳۴۴): رساله دکتری براهنی با عنوان *خیام و فیتزجرالد در چارچوب عصر ویکتوریا* سرآغاز این دوره است.^{۱۸} ۲- براهنی ساختارگرا (خوانش برای معنا) (۱۳۴۴-۱۳۵۱): *طلا در مس* (۱۳۴۴) و *قصه‌نویسی* (۱۳۴۸) در این دوره منتشر

می‌شوند؛ از نظر تقی‌آبادی، این‌جا ساختارگراییِ براهنی بیشتر ملهم از افکار باختین، لوکاچ و گلدمن است (همان: ۴۵). ۳- دورهٔ کمون (۱۳۵۱-۱۳۶۱): فعالیت‌های سیاسی- اجتماعی براهنی بر نقدهای ادبی‌اش سایه می‌اندازند: تاریخ‌مذکر (۱۳۵۱)، مجموعه شعر *ظل‌الله* (۱۳۵۴) و *در انقلاب ایران چه شده است و چه خواهد شد؟* (۱۳۵۸) حاصل این دوره‌اند (همان: ۵۰-۵۲). ۴- براهنی ساختارگرا (خوانش برای فرم) (۱۳۷۴-۱۳۶۱): از میان رویدادهایی که تقی‌آبادی برای این دوره بر می‌شمارد می‌توان به چاپ کتاب *کیمیا و خاک*، اخراج براهنی از دانشگاه تهران، برگزاری جلسات شعر، راه‌اندازی کارگاه شعر و قصه، آشنایی براهنی با افکار فیلسوفانی چون بلانشو، فوکو و دریدا، دوستی او با هلن سیکسو (H. Cixous)، چامسکی و ژولیا کریستوا، و به ویژه گرایش شدید او به رویکردهای فرمالیستی با تمرکز بر زبان و «ادبیت» اشاره کرد (همان: ۵۲-۵۵). ۵- براهنی پسا ساختارگرا (خوانش برای زبانیت زبان): این دوره که گویا از ۱۳۷۴ تا امروز دوام آورده (همان: ۵۶) آشکارا متأثر از ساخت‌شکنی زبانی دریدا و آرای کریستوا در خصوص ماهیت انقلابی زبان شاعرانه است؛ در این مرحله، مادیت زبان بیش از پیش در اولویت قرار می‌گیرد و فکر «مدلول» جای خود را به غم «دال» می‌دهد (همان: ۵۵-۶۱).

۴-۲-۲. ابوالحسن نجفی (۱۳۰۸-۱۳۹۴)

با نگاهی کلی به فهرست آثار ابوالحسن نجفی (طیب‌زاده، ۱۳۹۰: ۲۱۳-۲۲۱) می‌توان دریافت که نوشته‌های او نیز در سی سال آخر عمرش از پرسش‌های انسان‌شناختی (در وسیع‌ترین معنا) فاصله گرفته و بر مادیت زبان متمرکز شده‌اند. مترجمی که ادبیات متعهد و نمایشنامه‌های اگزیستانسیالیستی سارتر را ترجمه کرده و گفتارهایی چون «سارتر و ادبیات»، «وظیفهٔ ادبیات» و «ادبیات و دنیای گرسنه» را در *جنگ اصفهان و انتقاد کتاب* به چاپ رسانده بود، از سال‌های ۱۳۶۰ به بعد، تقریباً همهٔ مقاله‌های خود را به بررسی عناصر خرد زبان («را»، «که»، «و»، «گی» و ...) و مسائل وزن شعر فارسی (قاعدهٔ قلب، کمیت مصوت‌ها و ...) اختصاص می‌دهد. البته نجفی در دهه‌های ۶۰، ۷۰ و ۸۰ خورشیدی، تعدادی رمان و داستان کوتاه را نیز از روزه مارتین دوگار، ژیل پرو، مارسل امه، بلز ساندرار، لوکلزیو و دیگران به فارسی ترجمه می‌کند. اما در این سه دهه، توجه او به طور خاص معطوف به زبان و وزن شعر است، تا جایی که یکی از مریدان و شاگردان او افسوس می‌خورد که «چرا

چندی است [استاد] عمر و ذهن خود را وقف تحقیق در [موضوع کم‌اهمیتی چون] وزن شعر فارسی کرده است» (طاهری، در طیب‌زاده، ۱۳۹۰: ۲۸۶) ...

اگر بر اساس این مشاهدات بتوان زندگی نوشتاری نجفی را به دو مقطع بزرگ تقسیم کرد؛ اگر بپذیریم که نجفی در مقطع دوم این زندگی بیش از موقعیت زمانی-مکانی ادبیات به ساختار کمابیش درون‌مان زبان حساس بوده است؛ و اگر از دو فرض اخیر بتوان نوعی گسست (هرچند تدریجی و ناقص) را در مطالعات ادبی و زبانی نجفی استنتاج کرد، شاید بتوان گفت که این گسست در سه مرحله صورت می‌گیرد: مرحله اول ترجمه نجفی از کتاب *نژاد و تاریخ* کلود لوی ستروس در سال ۱۳۵۸ است: چنان‌که گفته شد، این کتاب در سال ۱۹۵۲ میلادی در فرانسه به چاپ می‌رسد و از نظر فیلیپ داروس یکی از نمادهای ساختارگرایی، یعنی یکی از گواهان قطع رابطه انسان اروپایی با تاریخ است؛ مرحله دوم برگردان *ضدخاطرات* آندره مالرو (گالیمار، ۱۹۶۷) است در سال ۱۳۶۳ با همکاری رضا سیدحسینی: کتابی که به نظر می‌رسد در آن میل به گسستن از گذشته بر میل به احیای آن چیره باشد؛ اما سومین مرحله را بی‌شک کتاب *غلط نویسیم* (۱۳۶۶) رقم می‌زند که، همراه با پنج گفتار مکمل‌اش که در سال‌های ۶۶ و ۶۷ در نشر *دانش* به چاپ می‌رسند^{۱۹}، پژوهش‌های نجفی را تماماً به سوی مباحث زبانی، آوایی و عروضی سوق می‌دهد.

شاید این تحلیل سراسر اوهامی باشد و مراحل بالا جز در نگاه نگارنده وجود نداشته باشند. در این صورت باید از فرض وجود این مراحل سخن گفت (و فرض را نمی‌توان از حق اوهامی بودن محروم کرد). باری این فرض خود بر فرضی دیگر استوار است: این که سوگیری‌ها و گزینش‌های نجفی (از جمله گزینش آثار برای ترجمه) دلیل و معنایی آشکار یا نهان داشته‌اند.

۴-۲-۳. حلقه نشانه‌شناسی تهران

برخی جهت‌گیری‌های جدید این حلقه مانع می‌شوند که آن را شتاب‌زده به جریانی منسوب کنیم که شماری از نمایندگان نسل پیشین ناقدان و ادیبان ایرانی را به سوی رویکردهای منحصراً ساختاری، زبانی و زبان‌شناختی به ادبیات سوق داده است. حتی به نظر می‌رسد که حلقه نشانه‌شناسی تهران مسیری معکوس را طی کرده و همچنان طی می‌کند. گویا نوعی تنش سبب شده است تا برخی اعضای این حلقه، خاصه در ده سال اخیر، از بررسی‌های ساختاری به مطالعات گفتمانی، تاریخی،

پدیدارشناختی و انسان‌شناختی (در معنای وسیع) بگرایند. مقاله حمیدرضا شعیری با عنوان «از نشانه‌شناسی ساخت‌گرا تا نشانه‌معناشناسی گفتمانی» (۱۳۸۸) را شاید بتوان گواه بر همین تنش، و حاکی از نوعی واکنش به حضور پررنگ مطالعات ساختاری در عرصه عمومی نقد ایرانی دانست.

اظهار نظر دقیق در خصوص فعالیت‌های گوناگون این حلقه نیازمند بررسی‌های وسیع و مستقل است. اما قرار دادن آن در کنار دو شاهد دیگر چند دلیل عمده دارد:

۱- دست‌کم در نگاه نخست، دشوار بتوان گرایش نشانه-معناشناسی ایرانی به تحلیل گفتمان یا گفتمان‌شناسی را به معنای گسست کامل آن از رویکردهای صورت-گرا، زبان‌گرا و زبان‌شناختی دانست، زیرا پرسش از گفتمان در هر حال پرسش از «وضعیت» یا «فرآیندی» زبانی است، حتی اگر با پرسش‌های تاریخی و انسان‌شناختی پیوند یابد و به جای مناسبات ایستای دال و مدلول، بر فرآیند شکل‌گیری گزاره و معنا در زمان و مکان، و نیز بر شناوری و پویایی این دو تمرکز کند.

۲- به طور کلی، مدلولی که از خودِ دال «نشانه‌شناسی» به ذهن متبادر می‌شود، دست‌کم نزد برخی ادیبان ایرانی، همچنان مدلولی «سوسوری» یا در نهایت متأثر از نشانه‌شناسی ساختارگرا و معناگریز دهه‌های ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ میلادی است. همین مدلول است که مثلاً ناقدی شتاب‌زده چون محمدتقی غیثی را به استفاده از ابزار نشانه‌شناسی برای خوانشی ایستا از نشانه‌های زبانی در آثار ایرانی سوق می‌دهد^{۲۰} (مقاله شعیری شاید همچنین واکنشی به این فهم ابتدایی از نشانه‌شناسی باشد).

۳- در شرایطی که مدرسان زبان و ادبیات ممکن است فعالیت‌های آموزشی و پژوهشی خود را صرفاً بر خیال (imaginaire) زاییده از دلالت واژگانی «نشانه‌شناسی» استوار سازند، به هیچ‌رو نمی‌توان انتظار داشت که دانشجویان ما چندان از این خیال نام‌گرا (nominaliste) فراتر روند. شتاب‌زدگی ناشی از محدودیت زمانی در تحصیلات تکمیلی و عالی، خطر تقلیل نشانه‌معناشناسی گفتمانی به «متن‌زدگی» زبانی و ساختاری در پژوهش‌های دانشجویی (اعم از رساله و مقاله) را دو چندان می‌کند.

۴- اگر این مشاهده درست باشد که امروزه در میان استادان و دانشجویان ایرانی زبان و ادبیات (و حوزه‌های مرتبط) شاهد نوعی شیفتگی نسبت به انگاره «گفتمان» هستیم، به نظر می‌رسد که این شیفتگی، بیش از آن‌که حاصل حساسیت به پویایی فرا(ترا)زبانی یا فرا(ترا)متنی گفتمان باشد، نخست ناشی از باب روز بودن این انگاره در کشور، و دوم ناشی از کاهش‌پذیری ذاتی آن به نوعی پویایی درون‌متنی است.

گفتنی است که تب «گفتمان» در ده سال اخیر از دانشگاه‌های تهران به شهرستان‌ها و از گروه‌های زبان و ادبیات اروپایی به زبان و ادبیات عربی و حتی به علوم قرآن و حدیث نیز سرایت کرده است.^{۲۱}

۵ - از زمان تولد حلقه نشانه‌شناسی در قالب یک گروه پژوهشی در فرهنگستان هنر، تا اعلام استقلال آن در نیمه نخست ۱۳۸۸، و از آن سال تا امروز، حوزه‌های فرهنگی‌ای که این حلقه به آن‌ها وارد شده سخت وسیع و متنوع بوده‌اند. تنها در سه همایش اول نشانه‌شناسی هنر، از ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۴، علاوه بر بحث‌های نظری و تخصصی در باب این دانش / رویکرد / ابزار، ده‌ها مقاله و سخنرانی نیز به رسانه‌های فرهنگی و هنری از جمله نقاشی، معماری، مجسمه‌سازی، متون ادبی و نمایشی، عکس، سینما، پوستر تبلیغاتی، ماهواره و حتی عناصر زندگی طبیعی و اجتماعی مثل خوراک و شهر و ... اختصاص یافتند. در مراحل بعد، مباحثی چون فلسفه زمان و پدیدارهای اجتماعی، ارتباطی و اخلاقی در بوتۀ آزمایش نشانه‌شناسی قرار گرفتند. سرانجام، دوازدهمین و سیزدهمین همایش این حلقه در سال‌های ۱۳۹۵ و ۱۳۹۶ به دو موضوع بسیار حساس، یعنی تاریخ و محیط زیست، پرداختند. پرسش‌های مربوط به شباهت‌ها و تفاوت‌های ماهوی میان مطالعات تخصصی تاریخی، اجتماعی و زیست‌محیطی از یک سو و رویکردهای نشانه‌شناختی به تاریخ و اجتماع و محیط زیست از سوی دیگر باید در جای خود طرح شوند. اما به نظر می‌رسد هدفی که گروه نشانه‌شناسی فرهنگستان هنر در سال ۱۳۸۲ برای خود تعیین کرده بود (هدفی که شاید از هیچ بحران یا فوریت ملموسی پیروی نمی‌کرد و ناظر بود به «گسترش پایه‌های نشانه‌شناسی در سطح جامعه») اکنون متحقق شده باشد. در واقع ماهیت بینا-رشته‌ای نشانه‌معناشناسی و «موم‌وارگی» آن در رویارویی با حوزه‌های مختلف طبیعت و فرهنگ سبب شده است تا این دانش / ابزار نه تنها در هیئت جایگزینی مطلوب برای هرگونه رویکرد انتقادی به جلوه‌های هنر و ادبیات ظاهر شود، بل به نوعی در دیدارگاه علوم مختلف قرار گیرد و حتی بر جای نیمه‌خالی مطالعات فلسفی در کشور تکیه زند.

۶ - حضور چشم‌گیر حلقه نشانه‌شناسی تهران در «انجمن علمی نقد ادبی ایران»^{۲۲} در سال‌های اخیر برای جستار حاضر ارزشی نمادین دارد. این حضور دارای سه وجه اصلی است: الف- وجه پژوهشی: دست‌کم نیمی از فعالیت‌های پژوهشی انجمن نقد ادبی، خاصه در دهه ۱۳۹۰، حول محور نشانه‌شناسی، گفتمان‌شناسی و روایت‌شناسی شکل گرفته‌اند. کافی است به دو همایشی اشاره کنیم که این انجمن در سال‌های ۸۹ و

۹۰ برگزار کرده و دستاوردهای آن‌ها را در سال‌های ۹۰ و ۹۱ در خانه کتاب به چاپ رسانده است. از این دو همایش، اولی به «نقد و نظریه ادبی» و دومی به «نقد ادبی با رویکرد نشانه‌شناسی» اختصاص یافته‌اند. مقالات همایش اول (۱۲ مقاله) را محمود فتوحی در کتابی با حجم ۶۸۰ صفحه زیر عنوان *نامه نقد* گرد آورده است. مجموعه (باز هم به شکل نمادین) با گفتاری از حمیدرضا شعیری با عنوان «کدام نقد، کدام روش؟» آغاز می‌شود که در آن، نویسنده ادبیات را نوعی گفتمان و نقد ادبی را نوعی گفتمان‌شناسی می‌شمارد و رویکرد نشانه‌معناشناختی را به منزله روشی علمی برای نقد و تحلیل گفتمان ادبی پیشنهاد می‌کند (شعیری، ۱۳۹۰: ۹-۲۷). گفتارهای همایش دوم را خود شعیری در مقام دبیر علمی همایش در جلد دوم *نامه نقد* گرد می‌آورد (۱۳۹۱، ۲۶ مقاله، ۵۲۰ صفحه). به همین ترتیب، فصلنامه انجمن پس از اختصاص یک شماره به مطالعات و ادبیات پسااستعماری در زمستان ۱۳۹۴، شماره دومش را به سردبیری شعیری و با موضوع «گفتمان» در تابستان ۱۳۹۵ منتشر می‌کند. ب- وجه آموزشی و تربیتی: در مقدمه جلد دوم *نامه نقد*، شعیری با اشاره به رشد چشم‌گیر نشانه‌شناسی در کشور و فعالیت‌های ملی و بین‌المللی حلقه نشانه‌شناسی تهران، از ورود حلقه به «حوزه پژوهشی خانه هنرمندان» و «فعال کردن پژوهش‌گران جوان این حوزه در عرصه مطالعات نشانه‌شناختی» سخن می‌گوید (۱۳۹۱: ۱۲). در این زمینه جا دارد همچنین به فعالیت‌های شاخه دانشجویی انجمن علمی نقد ادبی ایران، از جمله تشکیل حلقه روایت‌پژوهی، زیر نظر استادان نشانه‌شناسی و روایت‌شناسی اشاره کنیم. از این دو رویداد می‌توان پیشاپیش دریافت که رویکردهای ساختاری و زبان‌شناختی (روایت‌شناختی، نشانه‌شناختی و ...) در نقد فردای ما نیز حضوری پررنگ خواهند داشت. ج- وجه اجرایی: هیأت مدیره دوره سوم انجمن متشکل از هفت عضو است که دو تن از آن‌ها یعنی حمیدرضا شعیری (نایب رئیس) و مرتضی‌بابک معین‌اعضای حلقه نشانه‌شناسی تهران هستند.

۷- اما این حلقه خاصه از منظر انگاره «نقد امن» برای بحث حاضر اهمیت دارد که در پایان گفتار بدان خواهیم پرداخت.

۵. نقدهای «انسان‌گرا» و «زبان‌گرا» در چشم‌اندازی تطبیقی

اشارات بالا دو پرسش را معلق گذاشته‌اند: ۱- آیا امروزه می‌توان در فضای بین‌المللی نقد (به شکلی که داروس آن را توصیف می‌کند) از جلوس قطعی رویکردهای انسان‌شناختی به جای رویکردهای زبان‌گرا (صورت‌گرا، ساختارگرا، گفتمان‌محور، متن‌محور و ...) و به تبع آن از زمان‌پریشی رویکردهای زبان‌گرای ایرانی

سخن گفت؟ ۲- با توجه به تحولات اخیر عنصر «گفتمان» و افزایش وسعت معنایی آن، آیا بحث واگرایی رویکردهای انسان‌گرا و زبان‌گرا (هر دو در معنای وسیع) همچنان مجال طرح دارد؟

در خصوص پرسش اول، باید احتمال داد که خوانش انسان‌شناختی و پس‌اساختارگرایی فیلیپ داروس از تاریخ نقد پس از جنگ تنها یکی از خوانش‌های ممکن از این تاریخ باشد و به یکی از گرایش‌های انتقادی در اروپا تعلق و تعلق خاطر داشته باشد. داروس به محوریت پژوهش‌های انسان‌گرا در دنیای امروز (از اروپا و آمریکا تا چین) باور دارد، اما راه راستی‌آزمایی از این باور بسته نیست، زیرا حساسیت‌ها و مبانی فکری هر پژوهش‌گر در رویکرد او به شرایط موجود و تحلیل او از این شرایط تأثیر می‌گذارند. شاید امروزه مطالعات انسان‌شناختی فضای پژوهشی وسیعی را اشغال کرده باشند. اما دشوار بتوان گفت که فضای ادبی اروپا (و سراسر دنیا) در انحصار «انسان‌شناسی ادبیات» درآمده است. برخی از سخنان خود داروس، هم‌فکری‌های برون‌مرزی رضا براهنی و فعالیت‌های بین‌المللی حلقه نشانه‌شناسی تهران نشان می‌دهند که مطالعات ساخت‌شکنانه، صورت‌گرا، نشانه‌معناشناختی و ... هنوز هم در سراسر دنیا از جمله در اروپا جریان دارند. به عنوان شاهد می‌توان به پیام‌های ایرو تاراستی (E. Tarasti) رئیس انجمن جهانی نشانه‌شناسی و ژاک فونتانی از لیموژ فرانسه به «دومین همایش ملی نقد ادبی با رویکرد نشانه‌شناسی ادبیات» اشاره کرد که همچنان از رشد جهانی نشانه‌شناسی و قابلیت نفوذ آن به حوزه‌های مختلف زندگی طبیعی، فردی، تاریخی، اجتماعی و فرهنگی انسان سخن می‌گویند (← شعیری، ۱۳۹۱: ۱۵-۲۰).

در پیوند با نکات اخیر، پاسخ‌های محتمل به پرسش دوم را می‌توان به شکل زیر تصور کرد:

الف- امروزه نوعی هم‌سویی یا هم‌گرایی میان رویکردهای انسان‌شناختی و زبان‌شناختی (هر دو در معنای وسیع) به چشم می‌خورد. اگر نشانه‌شناسی را مهم‌ترین شاخه رویکردهای اخیر بدانیم، این دانش/ رویکرد/ ابزار، گویا از دهه ۱۹۸۰ به این سو، پی برده است که علم‌گرایی، ساختارگرایی و عینی‌گرایی زبان‌شناسانه نمی‌توانند برای همیشه به پدیدارهای ذهنی و احساسی انسان و در یک کلام به «معنای» زندگی او بی‌تفاوت بمانند (Fontanille, 1998 : 9-13).

ب- از منظر بحث کارگزار گفتمان، هر دو رویکرد مورد نظر به هضم متقابل فاعل فردی و فاعل جمعی در یکدیگر در فرآیند شکل‌گیری اثر (گفتمان) ادبی باور دارند (← فونتانی، در شعیری، ۱۳۹۱: ۱۹؛ Daros, 2017).

پ- از منظر واکنش منفی (دانسته یا ندانسته) به معرفت‌شناسی فوکویی قرون نوزدهم و بیستم، می‌توان نوعی قرابت را میان این دو جریان تشخیص داد: فاعل گفتمانی نشانه‌معناشناسان و فاعل تاریخی / انسان‌شناختی داروس، به رغم تنیده شدن در فاعل جمعی، همچنان از نوعی «قوم وجودی» برخوردارند. باری این فاعل کمابیش در مقابل فاعل منحل (dissous) فوکو قرار می‌گیرد. یعنی در برابر انسان، از یک سو به منزله موجودی که تابع قدرت گفتمان و گفتمان قدرت است، و از سوی دیگر در حکم انگاره‌ای که دیرهنگام (در قرن نوزدهم) به موضوع دانش بدل گشته و بنا بر پیش‌بینی فوکو قرار بود به زودی از جایگاه مرکزی‌اش در پیکربندی دانایی ساقط گردد (Foucault, 1966: 398). اگر قرار باشد از زمان‌پریشی سخن بگویم، هر دوی این رویکردها در مقایسه با نظریات فوکو (و البته با توجه به صور گوناگون فاعلیت‌زدایی و انسانیت‌زدایی از انسان در دنیای امروز) زمان‌پریش به نظر می‌رسند.

ت- به رغم این هم‌گرایی‌ها، در نگاهی کلی و گذرا، به نظر می‌رسد که نقدهای انسان‌شناختی و زبان‌شناختی (خاصه گفتمان‌شناختی) بر دو ادراک کمابیش متضاد از رابطه انسان و زبان (شامل زبان ادبی) استوارند. انسان‌شناسی ادبی، گویی، به شناخت نوعی وجود انسانی مستقل از زبان و گفتمان، یا حتی در تضاد با زبان و گفتمان، می‌اندیشد (تقابل نقدهای انسان‌گرا و زبان‌گرا احتمالاً چنین معنایی دارد). نگاه گفتمان‌شناسی ادبی اما، به نظر، معطوف است به تحقق متنی و گفتمانی فاعل سخن، گویی بر اساس این پیش‌فرض که وجود انسان در گفتمان او تحقق می‌یابد.^{۳۳}

ث- واگرایی اخیر وجه مکملی نیز دارد. اگر فعلاً به تمایزی سطحی بسنده کنیم، شاید بتوان گفت که میزان گرایش دو رویکرد مورد بحث به درون و بیرون متن یکسان نیست. گویی نشانه‌معناشناسی گفتمانی بیشتر به سیر در متن و تحلیل درون-متنی فرآیند گفته‌پردازی تمایل دارد و از همین رو نمود بارزتری از صورت‌گرایی و جزئی‌نگری را به نمایش می‌گذارد (← فونتانی در شعیری، ۱۳۹۱: ۱۷-۲۰). نقد انسان‌شناختی اما انگار بیشتر کل‌نگر است و کم‌تر مقید به متن.

۶. دفاع از «چندصدایی» در نقد

تقابل نقدهای زبان‌گرا و انسان‌گرا (داروس)، تقابل رویکردهای کانتی و هگلی به هنر و ادبیات (خجسته، صدیقی، فراشاهی‌نژاد)، تقابل فلسفه‌های قاره‌ای و تحلیلی

(غفاری) و ... شاید فقط صورت‌هایی جدید برای بیان تقابل دیرین ادبیات ملتزم (engagé) و ادبیات خودنگر (réflexif) باشند. گفتار حاضر نه تنها در پی دامن زدن به این تقابل‌ها نیست، بل اساساً آن‌ها را واقعی نمی‌داند: حتی اگر هیچ تسری و تعاملی میان این نقدها، رویکردها و فلسفه‌ها وجود نداشته باشد؛ حتی اگر هم‌زیستی زمانی-مکانی آن‌ها را یکسره ناممکن بینگاریم، به کمک برخی راهبردهای بلاغی بسیار ساده می‌توان هم‌گرایی آن‌ها را اثبات کرد. باری هدف این گفتار دفاع از نوعی اندیشه ادبی در برابر انواع دیگر نیست. او به هیچ رو نقد ایرانی را به رها کردن رویکردهای متن‌محور و زبان‌محور و گرویدن به رویکردهای تاریخی و انسان‌شناختی (در معنایی که از سخنان داروس بر می‌آید) دعوت نمی‌کند. زیرا از نقدی که هر لحظه به سویی بچرخد انتظار ساخته شدن و سازندگی نمی‌توان داشت. وانگهی از یاد نباید برد که گرایش ادب‌پژوهان ما به رویکردهای ساختاری، زبانی و متنی، خود در نوعی دل‌زدگی از نقدهای ساختارگریز، مرکزگریز، تاریخی و ایدئولوژیک ریشه دارد که خاصه در دهه‌های ۴۰ و ۵۰ خورشیدی، و اغلب بر اساس خوانشی محدود و رادیکال از مارکسیسم سیاسی، در فضای ادبی ایران رواج داشتند (← خجسته، صدیقی، فراشاهی‌نژاد، ۱۳۹۵).

در عین حال، سلطه طولانی رویکردی واحد بر نقد ایرانی را جز گواه بر رکود و سکون این نقد نمی‌توان دانست، حتی اگر این رویکرد برخی تحولات درون‌سازمانی را تجربه کرده باشد. به ویژه باید با این ذهنیت مقابله کرد که زبان‌گرایی رویکردی جدید و باب روز است و به این اعتبار حق دارد انسان‌گرایی ادبی را در شرمساری ناشی از احساس کهنگی فرو برد. در این زمینه، یکی از رهاوردهای سمینار «نقد، امروز» گواهی بر حضور ملموس انسان‌شناسی در نقد ادبی معاصر و در ابعاد جهانی است. فیلیپ داروس با دیدگاهی کمابیش رادیکال از نقد انسان‌شناختی به منزله جان‌نشین کمابیش تک‌صدای زبان‌گرایی ادبی یاد می‌کند. موضع گفتار حاضر اما دفاع از چندصدایی در عرصه نقد ایرانی است. این شاید به موضع محمد غفاری نزدیک باشد؛ با این تفاوت که از نظر او صدای «نقدهای متن‌محور» هنوز به رسایی در فضای ادبی کشور طنین نینداخته است (← ۱۳۹۶: ۵۲).

۷. طرح انگاره «نقد امن»

به رسمیت شناختن رویکردهای گوناگون انتقادی همه مشکلات نقد ایرانی را حل نمی‌کند. دست کم دو مشکل اصلی دیگر وجود دارد که اولی به تلقی ما از رویکردهای موجود و نوع استفاده از آن‌ها باز می‌گردد و دومی به امکان خلق

رویکردهای جدید. اگر موافق باشیم که ما نه در نقدهای تاریخی و ایدئولوژیک و نه در نقدهای صورت‌گرا، زبان‌گرا و متن‌محور، هرگز مبدع، مولد و پیشتاز نبوده‌ایم، باید احتمال داد که معضل نقد ایرانی، نه (تنها) در گزینش رویکرد مناسب، بل (خاصه) در کاربست (application) آن باشد. این کاربست بیش از دو حالت ندارد: یا کنش‌گر است یا کنش‌پذیر؛ یا رویکرد را به بن‌بست و بحران می‌کشاند و در نتیجه به خلق رویکردی جدید (یا دست‌کم بازنگری رویکرد موجود) می‌انجامد، و یا رویکرد موجود را به محیطی امن برای گریز از نوآوری و حذر از تنش‌های فکری و وجودی بدل می‌سازد. باری در فراسوی همه تقابل‌های بالا (انسان‌گرایی/ زبان‌گرایی، نقد کانتی/ نقد هگلی، فلسفه قاره‌ای/ فلسفه تحلیلی، ادبیات ملتزم/ ادبیات خودنگر و ...) تأکید این جستار بر تقابل بنیادین «نقد امن» و «نقد بحرانی» است. از این منظر، برای بحث حاضر، یکی از سخنان به‌ظاهر حاشیه‌ای فیلیپ داروس در خصوص «امنیت» نقدهای ساختارگرا بسیار مهم‌تر از دوره‌بندی او از تاریخ نقد معاصر است: «نقد ساختاری بسیار امنیت‌بخش (sécurisant) بود. شما متنی را انتخاب می‌کردید، آرایه‌های/ ادبی ۳ ژرار ژنت را روی آن می‌چسباندید و اطمینان داشتید که خواهید توانست به زیبایی از آن سخن بگویید» (Daros, 2017). این همان امنیتی است که پژوهش‌های ما از دیرباز بدان خو کرده‌اند و امروز نیز خواسته یا ناخواسته دانشجویان خود را با آن مسموم می‌کنیم.

۷-۱. امنیت‌های نقد ایرانی

بررسی همه اسلوب‌های ایمن‌سازی نقد در این اقدام اولیه ممکن نیست. فعلاً به ذکر ملموس‌ترین آن‌ها بسنده می‌شود:

الف- نوعی امنیت مرامی (éthique)^۴. این امنیت دو بُعد مکمل دارد: ۱- رویکرد به ادبیات با قرار دادن آن در حاشیه یا در مقابل ادراکی از حقیقت؛ ۲- طرد یا انکار دنیای بازنمودی (mimétique) با تأکید بر انحرافات اخلاقی و مرامی شاعران و نویسندگان. آثار انتقادی احمد کسروی را شاید بتوان نمونه‌هایی گویا از این خلط میان مرام و بازنمود در نقد ایرانی به شمار آورد. خجسته، صدیقی و فراشاهی‌نژاد با رجوع به کتاب کسروی با عنوان *در پیرامون رمان*، اشاره کرده‌اند که کسروی رمان را «یکسره لغو و بی‌هوده» و «پدیده‌ای کاملاً ضد اخلاقی» می‌دانسته است (۱۳۹۵: ۳۹-۴۰). این‌جا همچنین به کتاب *در پیرامون ادبیات* ارجاع می‌دهیم که در آن نویسنده

هریک از شاعران بزرگ ایرانی (خیام، حافظ، سعدی، مولوی و ...) را به صفاتی چون پوچ‌انگاری، مفت‌خوری، یاوه‌گویی، چاپلوسی، گزافه‌گویی، دریوزگی، باده‌پرستی، انحرافات جنسی و ... متصف می‌کند و اشعار آنان را سرشار از بدآموزی می‌خواند^{۲۵}.

ب- **نوعی امنیت ایدئولوژیک.** منظور پناه گرفتن در یک قالب فکری/سیاسی، تلاش برای گنجاندن اثر ادبی در این قالب، و ارزش‌گذاری ادبیات بر اساس آموزه‌های ثابت و از پیش تعیین شده است. این‌جا نیز می‌توان برای مثال به یافته‌های خجسته، صدیقی و فراشاهی‌نژاد درباره شکل‌گیری «نقد مارکسیستی رادیکال» در ایران با چهره‌ای چون احسان طبری رجوع کرد که اساساً از دیدگاه «ماتریالیسم تاریخی» به متن ادبی می‌نگریست: طبری با معیار قرار دادن «رالیسم سوسیالیستی» نویسندگانی چون گورکی و شولوخف، ارزش نویسندگان دیگر از جمله داستایوسکی، کافکا و هدایت را نادیده می‌گرفت و علاوه بر نفی آرای زیباشناختی کانت، به طور غیرمستقیم فلسفه‌های هایدگر، سارتر و کامو را خادمان نظام سرمایه‌داری قلمداد می‌کرد (← ۱۳۹۵: ۴۳-۴۶). امنیت ایدئولوژیک نقد، همچون امنیت مرامی آن، اغلب ناقد را حتی از «خواندن» آثار مصون می‌کند (← همان).

پ- **تاریخ، زندگی‌نامه، تعاریف.** در غالب رساله‌های دانشجویی و مقاله‌های مشترک یا مستقل دانشجویان و مدرسان می‌توان مشاهده کرد که تا چه اندازه چنگ زدن به تعاریف خام و تکرار داده‌های تاریخی و زندگی‌نامه‌ای، اغلب در غیاب هرگونه خوانش یا روایت شخصی، پژوهش را از بحران دانایی ایمن می‌کند و آن را از یورش بردن مستقیم به موضوع باز می‌دارد.

ت- **روش، رویکرد، شیوه‌نامه.** اغلب گفته می‌شود که معضل پژوهش‌های ایرانی «فقدان روش» است. تنها راهی که متولیان علم برای حل این مشکل پیدا کرده‌اند، تحمیل برخی شیوه‌نامه‌ها به پژوهش‌گران و ملزم ساختن آن‌ها به انتخاب یک رویکرد یا یک چارچوب نظری بوده است. این را به شکل خاص در رساله‌های دانشجویان، اما همچنین در برخی نشریات تراز اول دانشگاهی مثل *جستارهای زبانی*^{۲۶} می‌بینیم که شیوه‌نامه آن (شامل مقدمه، پیشینه پژوهش، روش تحقیق و (یا) چارچوب نظری، تحلیل داده‌ها و ...) کمابیش مشابه رساله‌های دانشجویی است. این‌جا در حقیقت سه انگاره روش، رویکرد و شیوه‌نامه با یکدیگر خلط می‌شوند. حال آن‌که روش، بر خلاف رویکرد و شیوه‌نامه، پویه‌ای است مطلقاً فردی، متناسب با پرسشی که ناقد/پژوهش‌گر در پی پاسخ یا تصریح آن است. در واقع از ناقد/پژوهش‌گر انتظار دارند

که پیشاپیش چیزی را «بداند»، نه چیزی را بجوید. خلطِ رویکرد و روش در نهایت چیزی نیست جز خلط دانش و روش. مثالی از این خلطِ مضاعف را در مقاله «کدام نقد، کدام روش؟» می‌توان یافت که در آن نویسنده تقریباً همه حوزه‌های نقد، یعنی «نقد بینامتنی، بینافرهنگی، بیناژنری، بیناتمدنی، بیناعقیدتی و غیره» را به نقد گفتمانی فرو می‌کاهد و روش مند شدن نقد را منوط به گفتمانی شدن آن می‌شمارد (شعیری، ۱۳۹۰: ۲۵). این که این تقلیل تا کجا ممکن است و وجوه آن چیست خود بحث فراوان می‌طلبد. اما آن چه فعلاً جای نقد دارد، معرفی رویکرد و ابزار به جای روش^{۲۷}، و به تبع آن، طرد روش‌های تنش‌زای فردی، با دعوت به امنیتی است که از «روش تحلیل گفتمان مبتنی بر رویکردهای علمی از جمله رویکرد نشانه‌معناشناختی» (همان) حاصل می‌شود. روش را نمی‌توان آموزش داد یا ترویج کرد، زیرا روش از پرسش پیروی می‌کند، نه از دانش و رویکرد. پرسش واقعی روش‌اش را هم با خود می‌آورد. شاید بتوان با شعیری هم‌داستان شد که تحلیل گفتمان، تحلیلی است کمابیش پدیدارشناسانه (= فارغ از دانسته‌ها، سلايق و هیجان‌های فردی) از عنصری سیال و پویا، سازنده و کنش‌گر، درون‌متنی و استعلایی به یک آن. اما هیچ تضمینی نیست که خود رویکرد گفتمان‌شناسی، همچون یک «دانسته» میان نقد و متن حایل نگردد و پیشاپیش تردید و بحران پدیدارشناسانه را نفی نکند. این خطر در کمین همه مطالعاتی است که بر اساس رویکردی خاص، از جمله رویکرد نشانه‌معناشناختی، صورت می‌پذیرند.

ث- امنیت روابط: کم‌تر ناقدی حاضر است با ارزیابی آثار همکاران دور یا نزدیک خود روابطش را با آنان به خطر اندازد. باری نقدِ ارزیاب بی‌شک یکی از بحرانی‌ترین نقدهاست، زیرا نه تنها ناقد را در مقام داوری، یعنی در بالاترین مرحله از بحران دانایی، قرار می‌دهد، بل وضعیتی پیش می‌آورد که پیکان ناقد، پیش از هرچیز و هرکس، خود او و نقد او را نشانه رود.

۷-۳. نقد بحرانی: تعریفی ساده

همه آن‌چه در بخش‌های پیشین، به شکل صریح یا ضمنی، در خصوص بحران نقد گفته شد در فرمولی ابتدایی خلاصه می‌شود: نقد بحرانی چیزی نیست جز نقد فلسفی. صفت «فلسفی» این‌جا معنایی سخت ساده دارد. با الهام از برخی سخنان ژیل دلوز، که خود را فردی «فاقد فرهنگ» و «فاقد هرگونه ذخیره دانایی» می‌خواند و امکان سخن گفتن از چیزها را مشروط به قرار داشتن فیلسوف در موضع «نادانی» می‌شمارد

(Deleuze/Parnet : 2004)، شاید بتوان گفت که نقد/ پژوهش راستین همواره از چیزی سخن می‌گوید که خود، آن را نمی‌داند. تمایز اصلی نقد امن و نقد بحرانی همین جاست: اولی متکی بر دانشی اولیه و امیدوار به انتقال نوعی دانایی است؛ دومی از نادانی حرکت می‌کند، در نادانی پیش می‌رود و به نادانی ختم می‌شود، اما به ایستایی و انفعال تن نمی‌دهد. نادانی دلوز و امنیت‌گریزی داروس در نوعی «اندیشه‌شناسی» ریشه دارند که میراث شک دکارتی، نقادی کانت، تعلیق استعلایی هوسرل، «اندیشه بیرون» بلانشو، ساخت‌شکنی دریدا و همه اسلوب‌های فلسفی دیگری است که شکل‌گیری اندیشه را به حذف تکیه‌گاه آن منوط می‌دانند.

۸. نتیجه‌گیری

معرفی برخی گرایش‌های کنونی نقد در ابعاد جهانی بی‌شک یکی از دستاوردهای مهم سمینار «نقد، امروز» است. دستاورد مهم‌تر برای ما این بوده است که بتوانیم، بر مبنای سخنرانی فیلیپ داروس، نقد امروز ایرانی را در چشم‌اندازی تطبیقی، در عین حال بین‌المللی و هم‌زمانی (synchronique)، قرار دهیم. از این بررسی تطبیقی، دو فوریت مرتبط با یکدیگر را می‌توان برداشت کرد: نخست تعدیل فضای ادبی کشور با تقویت مطالعات کل‌نگر، انسان‌شناختی و ارزیاب، در کنار نقدهای زبان‌گرا، صورت‌گرا، متن‌گرا، گفتمان‌گرا، جزئی‌نگر و توصیفی؛ دوم به رسمیت شناختن روش‌های فردی ملهم از پرسش‌های واقعی، و تقویت پژوهش‌های ادبی «روش‌محور» در برابر پژوهش‌های «رویکردمحور». به موازات این دو اقدام، لازم است به جای واردات رویکرد و چارچوب نظری، و ایمن ساختن پژوهش‌های ایرانی به کمک آن‌ها، توجه خود را بیشتر به مبانی فکری و فلسفی کشورهای صاحب علم معطوف کنیم: مبانی‌ای که شرایط را چنان فراهم کرده‌اند تا رویکردها و چارچوب‌ها، در زمان مناسب و در واکنش به بحران‌های مشخص، پدیدار آیند، شکوفا گردند، رمق ببازند یا معلق شوند.

پی‌نوشت

۱ قرار دادن نقد ایرانی در این چشم‌انداز تطبیقی، جهانی و هم‌زمانی (synchronique) حجم گفتار حاضر را قدری بالا برده و حتی برخی مشکلات شکلی و روش‌شناختی را به همراه آورده است. با این حال از تجزیه آن به دو گفتار جداگانه در خصوص ابعاد ملی و بین‌المللی نقد خودداری کرده‌ایم، زیرا در آن صورت می‌بایست از هدف اصلی این بررسی تطبیقی، یعنی ترسیم خطوط درشت نقد ایرانی در مقایسه با نقد جهانی، چشم‌پوشیم.

- ۲ از این جمله تا پایان بخش دوم گفتار بالا سراسر منقول از فیلیپ داروس است، حتی اگر گاهی نقل قول تصریح نشود.
- ۳ گویا کتاب لوی ستروس در سال ۱۹۵۲ به چاپ رسیده است. طبیعی است که در یک سخنرانی، سال چاپ آثار قدری پیش یا پس شود. اصلاحات را در حد امکان اعمال کرده‌ایم.
- ۴ متن کانت ظاهراً در سال ۱۷۸۴ میلادی منتشر شده است.
- ۵ داروس می‌گوید که در سفرهای متعددش به کشورهای مختلف (مراکش، چین، امریکای جنوبی و ...) حتی یک دانشگاه را ندیده است که نسخه‌ای از *زمان و داستان* ریکور را در کتابخانه‌اش نداشته باشد (Daros, 2017).
- ۶ در چاپی که نگارنده در اختیار دارد، سه مجلد *زمان و داستان* به ترتیب در سال‌های ۱۹۸۳، ۱۹۸۴ و ۱۹۸۵ انتشار یافته‌اند.
- ۷ البته امروز نیز، چنان‌که داروس اشاره می‌کند، در کشوری مثل چین شاهد ادبیاتی هستیم که از همین بازگشت تاریخ تغذیه می‌کند و چینی‌ها با عنوانی زیبا چون «*littérature des cicatrices*» (ادبیات جای زخم) از آن نام می‌برند (Daros, 2017).
- ۸ یکی از دستاوردهای فرمالیسم روسی استقلال علم ادبیات از تاریخ عقاید بود (cf. Aucouturier, 1978 : 11). نقدی که امروزه داروس از آن دفاع می‌کند گویی بار دیگر به بطن تاریخ عقاید باز می‌گردد.
- ۹ خاصه در دو گفتار «سکوت مترجم» (مطالعات زبان و ادبیات فرانسه، س. ۵، ش ۹، ۱۳۹۳) و «متن، من و مردم در تأویل‌های محمدتقی غیائی» (پژوهشنامه انتقادی، د ۱۸، ش ۳، خرداد ۱۳۹۷).
- ۱۰ به نظر باید دو معنا را از صفت *pré-critique* برداشت کرد: ۱- اگر چنان‌که ژنت می‌گوید بوطیقای کلاسیک در حکم تثبیت هنجارهای آفرینش ادبی باشد، رویکرد انتقادی، به معنای خاص واژه، در این بوطیقا جایگاهی ندارد؛ ۲- ظهور نقد ادبی در آغاز قرن نوزدهم متأخر بر بوطیقای کلاسیک و به معنای پایان آن است. یعنی این بوطیقا از نظر زمانی نیز پیشا-انتقادی است.
- ۱۱ در روایت ژنت، بوطیقای کهن از ارسطو تا لاهارپ (La Harpe)، نویسنده و ناقد قرن هجدهم، دوام می‌یابد (9 : 1972).
- ۱۲ برای مثال می‌توان به *استعاره زنده* اشاره کرد که در ۱۹۷۵ یعنی سه سال پس از مقاله ژنت منتشر می‌شود.
- ۱۳ این را داروس در رایانامه‌ای به نگارنده به تاریخ ۳۰ سپتامبر ۲۰۱۷ نوشته است.
- ۱۴ برای یکی از زیباترین توضیحات در خصوص «پایگان‌زدایی» از ادبیات، رجوع شود به: J. Rancière, *L'Inconscient esthétique*, 2001 : 33-42

۱۵ همچون غالب پژوهش‌های رایج، در این گفتار نیز جدایی میان چارچوب نظری و بحث اصلی از تنش اندیشگانی می‌کاهد؛ تنشی که پیش از هرچیز محصول مطابقت و رویارویی (confrontation) تنگاتنگِ آرا و افکار است.

۱۶ برای تفسیری ظریف از ادراکات «زیباشناختی» کانت و هگل، بار دیگر رجوع شود به: Rancière, 2001 : 12-14 برای دیرینه‌شناسی استقلال فضای ادبی و هنری نیز ن. ک. پایین،

پی‌نوشت ۲۴.

۱۷ منظور نویسنده احتمالاً چیزی شبیه به «ادبیت» یا کوبسن/ژنت است.

۱۸ آشکار نیست چرا تقی‌آبادی سال ۱۳۴۴ را پایان این دوره می‌داند، زیرا به نوشته خود او، برآهنی در سال‌های بعد نیز مطالعات تطبیقی‌اش را پی می‌گیرد و حتی در سال ۱۳۶۷ همچنان خود را «منتقد و نظریه‌پرداز تطبیقی در شعر و ادبیات» می‌نامد (تقی‌آبادی، ۱۳۹۰: ۴۱).

۱۹ این پنج گفتار عبارت‌اند از: «حذف حرف اضافه» (۱۳۶۶)، «گلدان توسط بچه شکسته شد» (۱۳۶۶)، «را پس از فعل» (۱۳۶۶)، «غلط نویسیم» (۱۳۶۶) و «غلط‌هایی که در غلط نویسیم نیست» (۱۳۶۷) ← طیب‌زاده، ۱۳۹۰: ۲۱۵.

۲۰ ادراک غیائی از نشانه‌شناسی در «متن، من و مردم در تأویل‌های محمدتقی غیائی» بررسی شده است (ن. ک. بالا، پی‌نوشت ۹).

۲۱ در سال‌های ۱۳۹۵ و ۱۳۹۶ مشاوره دو رساله دکتری از رشته‌های تحصیلی زبان و ادبیات عربی و علوم قرآن و حدیث دانشگاه بوعلی‌سینا بر عهده نگارنده بوده است که از رویکردهای روایت‌شناسی ساختاری (با محوریت گفتمان‌روایی) و نشانه‌معناشناسی گفتمانی برای تحلیل داستان‌های انسانی و الهی بهره جسته‌اند.

۲۲ این انجمن در ۱۳۸۷ و به همت ادیبان سرشناس رضا سیدحسینی، تقی پورنامداریان، علی-محمد حق‌شناس و سیروس شمیسا در مرکز تحقیقات زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس تشکیل شد.

۲۳ این جا دو پرسش بزرگ پیش می‌آید: ۱- گفتمان‌شناسی ادبی کدام ابزار مشخص را برای شناخت «انسان بی‌گفتمان» در اختیار دارد؟ ۲- اگر نقد انسان‌شناختی نخواهد از رهگذر گفتمان به شناخت انسان دست یابد، چه راه دیگری را برای شناخت انسان باز نموده در دنیای ادبیات پیشنهاد می‌کند؟ این پرسش‌ها باید در فرصت مناسب بررسی شوند.

۲۴ ژاک رانسییر بر این باور است که در اندیشه افلاطونی، مفهومی به نام هنر (در معنای هنرهای زیبا) وجود مستقل نداشت، بل فقط «هنرها» (در معنای «شیوه‌های انجام کار») وجود داشتند. «هنرها» را افلاطون به دو دسته تقسیم می‌کرد: هنرهای راستین که با هدفی مشخص از یک الگو تقلید می‌کردند، و «شکلک‌های هنری» (simulacres d'art) که جز باز نمود ظاهر نبودند. بدین ترتیب ارزش هنر، که افلاطون آن را محدود به مقوله تصاویر می‌دانست، از دو نظر

سنجیده می‌شد: اول از نظر خاستگاه آن (یعنی از نظر پیوندش با حقیقت یا الگوهای حقیقی)، دوم از نظر مقصدش (= مخاطبان). پرسش افلاطون این بود که تأثیر تصاویر بر *ethos* یعنی بر مرام افراد و گروه‌های اجتماعی چیست. از همین رو، رانسی‌یر ادراک افلاطونی از هنر را «نظام مرامی تصاویر» (*régime éthique des images*) می‌نامد. از نظر رانسی‌یر، ارسطو است که فضایی مستقل را به هنرهای زیبا اختصاص می‌دهد و برای تعیین ارزش آن‌ها دیگر از معیار حقیقت استفاده نمی‌کند (27-29 : 2000). انگاره «امنیت مرامی» ملهم از تعریف افلاطونی/رانسی‌یری از «مرام» است.

۲۵ این کتاب را نشر احیا در تیریز منتشر کرده؛ سال چاپ ذکر نشده است.

۲۶ دوماهنامه علمی - پژوهشی *جستارهای زبانی* در نهمین جشنواره بین‌المللی فارابی عنوان «نشریه علمی برگزیده» را کسب کرده و گویا از سال ۱۳۹۴ در پایگاه اسکوپوس نمایه شده است.

۲۷ در چکیده مقاله می‌خوانیم: «زمانی می‌توان از نقد سخن گفت که موضوعی برای نقد کردن وجود داشته باشد و زمانی می‌توان از روش حرف زد که بدانیم در کدام کلینیک و با چه ابزاری آن موضوع را مورد نقد قرار می‌دهیم» (شعیری، ۱۳۹۰: ۹).

کتاب‌نامه

- تاراستی، ایرو (۱۳۹۱). «پیام به [دومین] همایش [ملی نقد ادبی با رویکرد نشانه‌شناسی ادبیات]»، *نامه نقد*، ۲، به کوشش حمیدرضا شعیری، تهران: خانه کتاب.
- تقی‌آبادی، حمید (۱۳۹۰). «منتقدان ایرانی: روش و رویکردهای رضا براهنی در نقد ادبی»، *نامه نقد*، ۱، به کوشش محمد فتوحی، تهران: خانه کتاب.
- خجسته، فرامرز، مصطفی صدیقی و یاسر فراشاهی نژاد (۱۳۹۵). «تقابل کانتی - هگلی در نقد و نظریه داستان و رمان در ایران (۱۳۱۲-۱۳۴۸)»، *نقد و نظریه ادبی*، س ۱، د ۲، ش ۲: تهران.
- شعیری، حمیدرضا (۱۳۸۸). «از نشانه‌شناسی ساخت‌گرا تا نشانه‌معناشناسی گفتمانی»، *نقد ادبی*، د ۲، ش ۸، تهران.
- شعیری، حمیدرضا (۱۳۹۰). «کدام نقد؟ کدام روش؟»، *نامه نقد*، ۱، به کوشش محمد فتوحی، تهران: خانه کتاب.
- شعیری، حمیدرضا (۱۳۹۱). *نامه نقد*، ۲، تهران: خانه کتاب.
- طاهری، فرهاد (۱۳۹۰). «شیفته بی‌ادعای زبان فارسی»، *جشن‌نامه ابوالحسن نجفی*، به کوشش امید طیب‌زاده، تهران: نیلوفر.
- طیب‌زاده، امید (۱۳۹۰). *جشن‌نامه ابوالحسن نجفی*، تهران: نیلوفر.

غفاری، محمد (۱۳۹۶). «بررسی تطبیقی دو رویکرد تحلیلی و اروپایی در فلسفه ادبیات، با دفاعیه‌ای از فلسفه تحلیلی ادبیات»، *نقد ادبی*، س ۱۰، ش ۳۸: تهران.

فونتانی، ژاک (۱۳۹۱). «پیام به [دومین] همایش [ملی نقد ادبی با رویکرد نشانه‌شناسی ادبیات]»، *نامه نقد*، ۲، به کوشش حمیدرضا شعیری، تهران: خانه کتاب.

کسروی، احمد (۹). *در پیرامون ادبیات*، تبریز: احیا.

مهیمنی، مازیار (۱۳۹۵). «پسامدرنیسم و بارت: دو درآمد، یک پرونده»، *پژوهش‌نامه انتقادی*، د ۱۶، ش ۳۸، تهران.

مهیمنی، مازیار (۱۳۹۷). «متن، من و مردم در تأویل‌های محمدتقی غیائی»، *پژوهش‌نامه انتقادی*، د ۱۸، ش ۳، تهران.

AGAMBEN, Giorgio (1990). *La Communauté qui vient. Théorie de la singularité quelconque*, tr. fr. M. Raiola, Paris : Seuil.

AUCOUTURIER, Michel (1978). «Mikhaïl Bakhtine philosophe et théoricien du roman», in : M. Bakhtine, *Esthétique et théorie du roman*, tr. fr. D. Olivier, Paris : Gallimard.

BESSIÈRE, J. (1999). *La Littérature et sa rhétorique*, Paris : PUF.

BESSIÈRE, Jean (1993). *Énigmaticité de la littérature*, Paris : PUF.

BLANCHOT, Maurice (1949). «La littérature et le droit à la mort», in *La Part du feu*, Paris : Gallimard.

DAROS, Ph. et M. Symington (2011). *Epistémologie du fait littéraire et rénovation des paradigmes critiques. Autour de l'œuvre de Jean Bessière*, Paris : Honoré Champion.

DAROS, Philippe (2017). «La critique aujourd'hui», conférence proférée le 26 octobre 2017, Téhéran : Centre Iranien de Recherches en Sciences Humaines.

DELEUZE, Gilles et C. Parnet (2004). *L'Abécédaire*, film produit et réalisé par P.-A. Boutang, Paris : Montparnasse.

FONTANILLE, Jacques (1998). *Sémiotique du discours*, Limoges : PULIM.

FOUCAULT, Michel (1966). *Les Mots et les choses*, Paris : Gallimard (tel).

FUKUYAMA, Francis (1992). *La Fin de l'histoire et le dernier homme*, Paris : Flammarion.

GENETTE, G. (1969). «Raisons de la critique pure», in *Figures II*, Paris : Seuil (points).

GENETTE, G. (1972). «Critique et poétique», in *Figures III*, Paris : Seuil.

GENETTE, Gérard (1966). «Structuralisme et critique littéraire», in *Figures I*, Paris : Seuil (points).

RANCIÈRE, J. (2001). *L'Inconscient esthétique*, Paris : Galilée

RANCIÈRE, J. (2003). *Le Destin des images*, Paris : La Fabrique éditions.

RANCIÈRE, Jacques (2000). *Le Partage du sensible*, Paris : La Fabrique éditions.

RICŒUR, P. (1983-1985). *Temps et récit I, II, III*, Paris : Seuil (points).

RICŒUR, P. (2000). *La Mémoire, l'histoire, l'oubli*, Paris : Seuil (points).

RICŒUR, Paul (1975). *La Métaphore vive*, Paris : Seuil (points).

www.iaalc.com

<http://iransemiotics.ir/>

<http://lrr-old.modares.ac.ir/>